

VIIPURIN
GOLF

RY

70

VUOTTA

VIIPURIN GOLF RY

70 VUOTTA

Viipurin Golf ry
Vehkataipaleentie 489
53300 Lappeenranta
www.viipurigolf.fi

© Seppo Pyysalo, vastaava toimittaja
Ilkka Kotilainen, Eino Käyhkö,
Seppo Rönkkö ja Anneli Somerharju

1.painos

Taitto ja typografia
Mediakolmio

Painotyö ja sidonta:
Lappeenrannan Kirjapaino Oy,
Lappeenranta 2008

ISBN 978-952-92-4038-8

Sisällysluettelo

Lukijalle	5
Suomen Golfliiton tervehdys	7
Kuntoa, kilpailuja ja talkootyötä	9
Ensi kierros Tuosassa	17
Omat kokemukset	21
Perinnekilpailut eivät kiinnosta	23
Isältä pojalle.	25
Fore on onnistunut tiedonvälittäjänä	29
Kahilanniemeä kaavoitetaan	31
Naistoimikunnan vaiheita vuosien varrelta	33
Sairaalan takaa maailmalle	35
Uuden vuosituhannen unelma.	41
Viipurin Golf vuonna 2018	47
Kerran kesällä keskiviikkona	49
Jäsenmäärän kehitys	52
Organisaatiot	53
Viipurin Golf ry:n puheenjohtajat	54
Mestarit kautta aikain	57
Anskin Este	61
Kiikan Malja	62
Historiaa vuosilta 1988 – 97	65
Viipurin Golf ry 50 vuotta	81

Lukijalle

VIIPURIN GOLF RY on Suomen toiseksi vanhin golfseura. Kädessäsi olevalla historiikilla seuramme juhlistaa 70-vuotista taivaltaan, jonka juhlallisuuksia vietetään kesällä 2008. Samalla haluamme tallentaa yksiin kansiin koko seuramme historian liittämällä tähän teokseen myös aiemmin julkaistut historiikit, sekä viimeisen kymmenen vuoden tapahtumat sinulle ja tuleville golfarisukupolville.

Sanotaan, että ikä tuo kokemusta ja lisää viisautta. Ikä tuo mukanaan myös haasteita, on kyse sitten henkilöstä tai instituutiosta. On pidettävä huolta saavutetusta kunnosta, ja toisaalta on tiedostettava ne mahdollisuudet, mille perustoille tulevaa kuntoa aiotaan ja voidaan rakentaa. Perinteiden ja haasteiden yhdistelmässä on uskomattomasti voimaa ja viisautta selvittää tulevastakin, kun sen oikein yhdessä osaa ammentaa käyttöönsä!

Viipurin Golfin viimeiseen vuosikymmeneen ajoittuu jo viidennen golfkenttämme rakentaminen. Uusi kenttä toi seuravetoiseen golfyhteisöömme seuran rinnalle kenttää ja pelaamisen puitteita hallinnoivan Willimiehen Golf Oy:n. Uuden kentän ja harrastuksen yleisen laajenemisen myötä yhä useamman liikunnasta kiinnostuneen lajiksi on tullut myös golf. Nimenomaan myös, sillä monella uudelle jäsenellemme golf ei ole se ainoa laji.

Veteraaniseura on astunut uusien haasteiden eteen. Haasteet ovat sekä taloudellisia että laadullisia. Tarkka taloudenpito merkittävien investointien maksamiseksi on haastanut golfyhteisöemme vastuuhenkilöt. Odotukset jäsenistön puolelta ovat yhä moninaisemmat golfharrastuksemme sisältöä kohtaan. Tulevien historiikkien kirjoittajat voivat vasta arvioida kuinka 70-vuotias näissä haasteissa onnistui.

Erityisesti menneen vuosikymmenen toiminta luo kuitenkin loistavat lähtökohdat Viipurin Golfin tulevien historiikkien laatijoille arvioida aikaansaatuja tuloksia.

Näihin kansiin on koottu tunteja niistä hetkistä, kun olemme saaneet seurata seuramme ensimmäisten pelaavien ammattilaisten astumista Euroopan Tourin osakilpailuihin ja pelaavan Challenge Tourilla, sekä useampien reikä- ja lyöntipelien Suomen mestaruuksien kotiutumista Lappeenrantaan niin avoimella kuin liittotasollakin ja eri ikäluokista. Voimme ilolla todeta, että seuramme pelaajia on ollut edustettuna maajoukkueissa, ja suunta näyttää edelleen jatkuvan samana, kun uusi vuosikymmen historiassamme alkaa.

Vaikka menestys tällä tasolla lepää harvojen seuramme huippujen vankoilta harjoituksilla, voimme kuitenkin todeta, että olemme astuneet myös kilpaurheiluseuran vaatimaan rooliin. Lienemme ainoa seura Suomessa, jollei koko Euroopassa, jolla on kaksi pelaavaa ammattilaista Challenge Tourilla. Se ei ole käynyt kivuttomasti, joten suuret kiitokset tulee lausua Toni Karjalaiselle ja Antti Ahokkaalle, jotka ovat tuoneet seuramme vastattavaksi uusia kysymyksiä; miten olla mukana urheilijan kehityksessä ammattilaiseksi. Seuralla on vankka usko, että päätökset ovat olleet oikeita ja tarpeellisia myös tulevien huippujemme palvelemiseksi.

Historiikkimme tuo luettavaksenne myös klubipelaajan elämyksiä, arkea ja muistoja. Onhan golfista sanottu, että se parhaimmillaan tarjoaa iloa, muistoja, sosiaalista kanssakäymistä ja kilpailuvietin tyydytystä. Uudessa tilanteessa ja uusilla peliareenoilla se on entistä paremmin mahdollista yhä useammalle lajin harrastajalle.

Oman kunnianosoituksensa ansaitsevat myös ne henkilöt, jotka panivat alulle uuden kenttähankkeen ja mahdollistivat sen rakentamisen eräälle Suomen kauneimmista paikoista. Olemme saaneet uuden Etelä-Saimaa Golfin puitteissa paljon suitsutusta kautta pelaavan Suomen. Useista sidosryhmistämme on perusteltua mainita UPM-Kymmene Oyj, jonka omistamalla maapohjalla uusi kenttä sijaitsee pitkällä vuokrasopimuksella vuokrattuna.

Pidämme edelleen kotikenttänämme myös vuonna 1963 avattua Kahilanniemen kenttää Lappeenrannan kaupungin sydämessä. Kenttä on edelleen kehtona erityisesti nuorille ja siellä sijainneelta vesirangelta ovat nykyiset ammattilaisemme ja Suomen mestarimme ponnistaneet maailmalle. Toiveissa on, että tuo peliareena mahdollistaa myös jatkossa uusien junioreiden mukaan saamisen – ja hyvään seuraan: Viipurin Golfiin!

Antoisia lukuhetkiä historiikkimme parissa.

Jukka-Pekka Koskinen
puheenjohtaja
Viipurin Golf ry

Suomen Golfliiton tervehdys

SEURANNE NIMI, Viipurin Golf, on paljon puhutteleva. Siihen sisältyy assosiaatio myös koko Suomen historiaan ja sen tärkeimpiin vaiheisiin. Tietyllä lailla tätä mielikuvaa vahvistaa myös kenttätilanteenne kehitys. Kaksi ensimmäistä peliareenaannekin sijaitsivat nykyisen rajan toisella puolella. Useamman eri kentän kautta kulkenut ”evakkotaipaleenne” tuntuu nyt päätyneen lopulliseen kotiin Saimaan rannalle. Maamme golfväki voi varmaan yhtyä onniteluuni myös sen vuoksi, että uusi Etelä-Saimaa Golfin 18-reikäinen kenttänne on kiistatta kauneimmalle paikalle maassamme rakennettu golfkenttä. Teillä on syytäkin olla siitä ylpeitä. Viipurin Golf on myös tunnettu hyvistä kilpamenestyksistä ja laadukkaasta seuratoiminnastaan.

Minulla on kunnia tuoda Suomen Golfliiton tervehdys nyt juhlivalle 70-vuotiaalle Viipurin Golf ry:lle. Viipurin Golf ry on Suomen toiseksi vanhin golfseura. Seuran arvostusta lisää muun toiminnan ohella se, että Viipurin Golf ry oli mukana perustamassa aikoinaan Suomen Golfliittoa, runsaat 50 vuotta sitten.

Haluan lämpimästi onnitella teitä juhluvuotenne ja samalla kiittää Viipurin Golf ry:tä alueenne viihtyisyyden ja koko suomalaisen golfin eteen tekemästänne työstä. Toivotan teille intoa jatkossakin pysytellä yhtenä maamme golfin kärkeuroista. Johan siihen perinteenne ja nykyiset puitteetkin velvoittavat.

Antti Peltoniemi
Puheenjohtaja
Suomen Golfliitto ry

Kuntoa, kilpailuja ja talkootyötä

Seniorit seuratoiminnan tukijalkana

JOS ON GOLFHARRASTAJIEN joukko viime vuosikymmenien aikana tasaisesti kasvanut, niin erityisen pontevasti on lisääntynyt senioripelaajien määrä. Pääosin kehitystä on vauhdittanut yhteiskunnan yleisesti tunnettu ikärakenteen muutos, mutta osasyynä siihen varmasti vaikuttaa varttuneen väen viehättyminen lajiin sopivana ja sosiaalisena kuntourheilumuotona ja ajanvietteenä.

Nykyisten sääntöjen mukaan golfin seniorikastiin pelaaja liittyy sinä vuonna, kun mies täyttää 55 ja nainen 50 vuotta. Viipurin Golfin jäsenkunnasta löytyi 1990-luvun puolivälissä vain viitisenkymmentä senioripelaajaa, mutta kymmenen vuotta myöhemmin määrä oli jo kymmenkertaistunut eli kivunnut viidensadan tuntumaan edustaen näin jo lähes puolta seuran koko jäsenkunnasta. Senioreiden suhteellinen osuus jäsenistöstä ylittääkin lappeenrantalaisseurassa maan keskiarvon.

Senioreiden ammattitaitoa

Senioreiden monipuoliselle ammattitaidolle on löytynyt käyttöä monessa talkookohteessa. Etelä-Saimaa Golfin kentällä oman kummiväylän viheriölle johtavaa siltaa olivat rakentamassa mm. Ossi Holopainen, Jyrki Koivuniemi ja Lauri Kekki.

Viipurin Golf on maamme toiseksi vanhin golfseura, joten on luontevaa, että myös senioritoiminnassa VG on ollut tienraivaajia. Kun Suomen Golfliitossa lähdettiin liki kolmekymmentä vuotta sitten kehittämään toimintaa ikääntyneiden pelaajien tarpeisiin ja perustettiin järjestön alaisuuteen 1981 Suomen Golfliiton Seniorit (SGS), yhtenä puuhamiehenä joukossa vaikutti lappeenrantalainen VG:n jäsen ja golfharrastuksen uranuurtaja Tenho ”Tena” Ruotsalainen.

Tienraivaajia ja toimenmiehiä

Tenho Ruotsalaisen toimeliaisuus ja aikaansaannokset eivät rajoitu pelkästään senioritoiminnan pioneerityöhön, vaan ulottuvat laajemminkin Lappeenrannan golfhistoriaan. Kipinä lajiin syttyi jo kaupungin ensimmäisillä golfväylillä lentokentän kupeessa vuonna 1953 ja innostus on jatkunut Kahilanniemessä ja sittemmin myös uusimmalla peliarenalla Tuosan saarella. Seuran juhlavuonna 2008 Tena täyttää 82 vuotta. Samalla alkaa paikallisen golfin ikonin kunniakas 55:s pelikausi.

Vetreän veteraanin palkintokaappiin on vielä tällä vuosituhanellakin ilmestynyt lisää kimallusta. Isänmaalliselle pelimiehelle erityisen merkittäviä ovat Sotaveteraaniliiton mestaruuskisoissa vuonna 2004 saavutetut pb-sarjan kulta- ja scr-sarjan pronssimitalit. Kunniata on satanut myös kilpakenttien ulkopuolelta, kun miehelle myönnettiin vuonna 1979 Suomen Urheilun pronssinen ansiomitali golfharrastuksen edistämiseksi tehdystä työstä.

Ensiaskelitaan seuran senioritoiminta otti 1980-luvun puolivälissä, mutta vakiintuvaksi ja viralliseksi osaksi lappeenrantalaista golfyhteisöä se tuli seuraavan

Senioreiden ammattitaitoa

Seniorit aloittivat monipuolisen rakennusurakoinnin rakentamalla Kahilanniemen klubin alakertaan mailakaapit.

vuosikymmenen alussa. Oma senioritoimikunta seuraan perustettiin johtokunnan kokouksessa tammikuussa 1992, ja sen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Pentti Kokkonen. Muut toimikunnan jäsenet olivat Juhani Ekholm, Ossa Drews ja Tapani Lahti, joka on pysynyt joukossa uskollisesti kuuluen kokoonpanoon edelleenkin.

Pentti Kokkonen oli paitsi toimenmies myös mestarigolfari yhdessä puolisonsa Eva-Liisan kanssa. Kohtalo ei kuitenkaan suonut Pentille senioreiden ensimmäisenä nokkamiehenä kovin pitkää pestiä, sillä hän poistui taivaallisille viheriille pelikauden päättyessä vuonna 1995. Seniorit muistivat ensimmäistä Puheenjohtajaansa seuraavien kymmenen vuoden ajan hänen nimeään kantaneessa kilpailussa, jossa paitsi golfattiin myös keilattiin.

Seuran aikakirjoista löytyy Pentti Kokkonen kirjoittama ensimmäinen toimintakertomus viidentoista vuoden takaa. Toimikunnan puheenjohtaja luonnehti tuolloin mennyttä ensikautta joiltakin osin erittäin vilkkaaksi ja onnistuneeksi, mutta jäi kaipaamaan vieläkin aktiivisempaa osallistumista tuleville kausille.

Senioreiden pienehköllä ydinjoukolla riitti kyseisenä vuonna vipinää jo ennen pelikauden alkua, sillä käteväkätisen Pentin johdolla ja esimerkiksi Kahilanniemen klubin alakerataan seniorit tekivät 184 mailakaappia ja pystyttivät WC:n seiskaväylän varteen. Näistä töistä kertyi kertomuksen mukaan yhteensä 370 talkootuntia ja sai samalla alkunsa tähän päivään jatkunut ja pysyväksi osaksi senioritoimintaa vakiintunut talkooperinne.

TARINOITA MATKAN VARRELTA

Pitkään odotettu pelikausi oli jälleen koittanut. Kahilanniemen ykkösväylän tiiauspaikalle oli saapunut ryhmä aloittamaan kauden ensimmäisen kierroksensa ja lyömään ensimmäiset draivinsa.

Ryhmään kuului seuran innokas veteraanipeelaaja Nikkisen Antti, joka asettui pallon taakse varmoin tottunein ottein ja valmistautui lyömään. Svingi näytti hyvältä, mutta kuinka ollakaan, pallo lähti sokettina jyrkästi oikealle ja suuntasi kohti silloisella viitosväylällä olevia pelaajia.

Antti huomasi oitis vaaratilanteen, mutta juuri silloin muisti pätki. ”Foren” sijasta kajahti ilmoille hätäntynyt huuto: ”Hoppa hei, jotakin piti ulkomaankielellä huutaa, mutta en muista mitä!”

Menestystä monella rintamalla

Senioritoimikunnan ensisijaisena tavoitteena on golfin kattojärjestön asettamien suuntaviivojen mukaisesti kehittää ikämiesten ja -naisten golfharrastusta kuntoa ja kilpaurheilumuotona. Pelaaminen ja kilpaileminen ovatkin luonnollisesti olleet senioritoiminnan suola.

Eittämättä eniten mainetta ja kunniaa ovat kilpakenttien seniorisarjoista Viipurin Golfille tuoneet Eva-Liisa ja Pentti Kokkonen. Pentin ansiolistaan kertyi mm. seitsemän perättäistä seuran seniorimestaruutta, Eva-Liisa puolestaan kahmi viisi suomenmestaruutta ja saavutti muutakin menestystä niin alueellisella,

Tenan tuoppi

Viipurin Golfin senioreiden kilpailukausi on päättynyt viime vuosina Tenan Tuoppiin. Kilpailun isä Tenho Ruotsalainen luovuttaa voittopalkinnon Teuvo Heinoselle Saimaan risteilyllä 2007.

kansallisella kuin pohjoismaisellakin tasolla. Hän edusti maattamme 1990-luvulla jopa EM-kisoissa. Kansainvälistä golfkokemusta kävi keräämässä niin ikään Antti Nikkinen, joka osallistui useana vuonna amputoitujen MM-kilpailuihin.

Ennen kuin senioritermi vakiintui golfpiireissä yleiseen käyttöön ja ikäraja täsmentyi, kilpailuja kyllä järjestettiin varttuneelle väelle, mutta silloin

Senioreiden ammattitaitoa

Pohjoismaiden mestaruuskilpailut 1992, Suomen joukkue saa hopeaa (toinen oikealta Viipurin Golfin Eva-Liisa Kokkonen).

puhuttiin ikämiesluokasta. Ensimmäisen kerran seuran historiassa ikämiehet mittelivät seuran mestaruudesta omassa sarjassaan vuonna 1984, jolloin voidaan katsoa senioreiden oman kilpailutoiminnan käynnistyneen. Ensimmäisen seuran mestaruuden ikämiessarjassa valloitti Lauri Nokkala ja toisen Tenho Ruotsalainen. Vuonna 1986 alkoikin Pentti Kokkosen hulppea ja yhtäjaksoinen valtakausi ensin ikämiesten ja sen jälkeen senioreiden sarjassa.

Ennen seuraotteluja seniorit hakivat kilpailuhaastetta ja oman klubin ulkopuolista taitotason mittausta kaupunkiotteluista ja lääninmestaruuskisoista. Viimeksi mainituissa pelaajien tasoitus määriteltiin omintakeisella ja leikkimieliselläkin tavalla, sillä ylimääräistä hyvitystä kilpailija sai kaikista niistä ikävuosista, jotka ylittivät 50 vuotta. Osanottajakaarti alkoi kuitenkin huveta vuosi vuodelta nuorimmasta päästä, joten lopulta vuonna 1995 lääninmestaruuskisojen loru päättyi monen veteraanin harmiksi.

Viipurin Golfin seniorit kilpailevat nykyisin säännöllisesti läpi koko pelikauden. Joka keskiviikkoamu kokoontuu innokkain joukko tyydyttämään kilpailuviettiään viikkokisoihin, joiden kilpailumuoto on ajan myötä vaihdellut osanottajamäärän pysyessä kuitenkin viime vuosina melko vakiona. Kauden huipennus on luonnollisesti seuran mestaruuskilpailu omassa sarjassa. Sen lisäksi seuraotteluja käydään niin koti- kuin vieraskentälläkin Imatran Golfin, Koski-Golfin ja viimeisimmän kumppanin Mikkelin Golfin senioreita vastaan. Senioreiden virallinen kausi päättyy kilvoitteluun Tenan Tuopista.

Kaikilta pelaaminen ei suinkaan ole jäänyt pelkästään kesäkauteen. Intohimoisimmat lajin harrastajat aurasivat kunnan pakkastalvina Pappilanlahdelle talvigolfradan etelänmatkojen korvikkeeksi. Nyt säänhaltija näyttää

Päätösristeilyllä

Veteraanit kilpailukauden päätösristeilyllä. Tenho Ruotsalainen, Antti Nikkinen ja Raimo Kari.

ilmastonmuutoksen myötävaikutuksella pitävän kentän vihreänä ja pelikelpoisena kotikulmillakin talvikuukausiin asti. Näin kävi vuonna 2007, jolloin seniorit kiersivät Kahilanniemeä riemumielin vielä tammikuun puolella.

Viipurilaista verenperintöä

Senioritoimikunnan nykyisellä puheenjohtajalla Jyrki Koivuniemellä on juuret seuran tavoin Viipurissa. Kun sattuman kauppaa hän syntyi tuossa karjalaiskaupungissa samoihin aikoihin kun seura perustettiin syksyllä 1938. Golfin piiriin Jyrki tuli niin kuin moni muukin työelämän ja liikesuhteiden kautta lähes seniori-ikäisenä vuonna 1985.

Kun Jyrki irtaantui lopullisesti työelämästä kahdeksan vuotta myöhemmin, oli

itsestään selvää, mihin mies aikansa uhrasi. Mutta ei pelaaminen pelkästään ole miehelle riittänyt, vaan jo alusta alkaen hän tarjosi sähköalan osaamisensa seuran käyttöön, ja kysyntään taidoille riitti heti. Jyrkin puoleen käännytään edelleenkin, kun golfkentällä tarvitaan virtapuolen eksperttiä.

Senioritoimikunnan puheenjohtaja Jyrki Koivuniemestä tuli vuonna 1995, joten hän on pitänyt toiminnan ohjokset käsissään yhtäjaksoisesti kolmen vuoden ajan. Hänelle seniorityö peleineen ja muine puuhineen on ollut tärkeä henkireikä ja tuonut tyydytystä, kun samalla on voinut olla hyödyksi ja tuntenut itsensä joskus jopa tärkeäksi.

Vaikka senioreiden aktiivinen ydinjoukko on kaikista ikäryhmään kuuluvista seuran jäsenistä edelleen äärimmäisen pieni, se on saanut puheenjohtajan mielestä paljon aikaan. Talkootyön kädenjälki näkyy niin Kahilanniemessä kuin Etelä-Saimaa Golfin kentälläkin monessa paikassa, tuoreimpina esimerkkeinä vaikkapa siirtymien siltarakennelmat ja väylävesat. Pääosin senioreiden voimin laskettiin ja nostettiin usean vuoden aikana myös koko maassa kuuluksi tullut Kahilanniemen vesirange, jonka tarina päättyi peruuttamattomasti keväällä 2007 lyöntipaikkojen kivetyksen purkutöihin.

TARINOITA MATKAN VARRELTA

Lasse Nokkala oli ilmoittautunut senioreiden SM-kilpailuihin 60-vuotispäivänsä kynnyksellä. Tuttu peliporukka päätti ostaa hänelle lahjaksi uuden bägin, sillä entinen oli jo melkoinen museokappale.

Kun bägi oli hankittu, peliporukka kokoontui ykköstiille lähteäkseen harjoituskiertokierrokselle. Silloin Ruotsalaisen Tena huuteli parkkipaikalta: ”Tulehan Lasse tänne, minulla on jotain näytettävää!” Näin mies saatiin poistumaan lyöntipaikalta, minkä jälkeen vanha bägi pantiin kiireen vilkkaa piiloon ja mailat siirrettiin uuteen.

Lassen avausvuoro koitti, mutta mies vain pyöri ympäriinsä vanhaa bägiään etsien ja alkoi silmin nähden hermostua. Tässä vaiheessa joltakin porukasta petti pokka ja hän tokaisi: ”Kokeilehan noita mailoja!” Yllätyksen jälkeen Lassen ilmettä oli mukava katsella.

Golfaten kunnossa

Senioritoiminnan historia ja perinteet eivät vielä kovin pitkälle ulotu, mutta siitä huolimatta parissa vuosikymmenessäkin on ehtinyt jo moni asia muuttua. Melkein kolmekymmentä vuotta lajia harrastanut ja edelleen väylillä viihtyvä Tapani Lahti muistelee aikoja, jolloin etiketitkin venyivät ja läpi sormien katsottiin yhtä sun toista. Tuolloin Kahilanniemen kenttää saattoi aamu-tuimaan kiertää pukeutumissääntöihin sopimattomiin urheilushortseihin sonnustautuneena pieni senioriryhmä, joka kierroksen jälkeen pulahti Saimaan aaltoihin vilvoittelemaan.

Yksi asia on kuitenkin senioreiden piirissä pysynyt aikakausista huolimatta muuttumattomana ja jopa pelaajan ikävuosien mitaan vankistunut: golfin merkitys varttuneen väen kunnan kesäisenä tukipilarina ja mielenvireyden ylläpitäjänä. Seniorigolfareiden kunto onkin puntarissa, sillä ikäihmisten fyysisestä tilasta huolta kantanut lajiliitto koulutti muutama vuosi sitten UKK-instituutissa myös Viipurin Golfista kaksi jäsentä oman seuraporukan kunnan kehityksen seurantaan.

Iän myötä lajin harrastajien piirissä on karttunut paitsi pelikokemusta myös tietämystä liikunnan lainalaisuuksista. Golfin ohella keilailua harrastava kahdeksankymppinen veteraani Lahden Tapani kiteyttääkin omakohtaiset kokemukset näistä kahdesta lajista ytimekkääseen vertaukseen: keilailu on vain ajanvietettä, mutta golf on sentään myös liikuntaa.

TARINOITA MATKAN VARRELTA

Jokainen golfari tietää, että joskus tämä peli on yhtä tuskaa. Sen koki kovimman kautta kookas Viipurin Golfin jäsen kilpailussa Kahilanniemen kentän yhdeksännellä väylällä.

Avaus painui vasemmalle puolelle ulos, mutta se hän ei ole vielä mikään katastrofi. Lähti toinen pallo ja kolmas lyönti, tuloksena out nyt väylän toisella puolella. Kun kyseessä oli lyöntipeli, ei pelaaja antanut periksi, vaan tiiasi urhoollisesti kolmannen pallon ja löi, jälleen samanlaisin tuhoisin seurauksin.

Kun viisitoista palloa oli sinkoillut kaikkialle muualle kuin pelialueelle, mies sai lopulta tarpeekseen ja tyytyi kovaan kohtaloonsa.

Ensi kierros Tuosassa

Enemmän luontoa, enemmän lyöntejä

AURINKO PAISTOI MAANANTAINA 22. toukokuuta 2006, ja lämpöasteita oli sopivasti parikymmentä. Katselin edessä aukeavaa maisemaa Tuosan Etelä-Saimaa Golfin ykkösväylän lyöntipaikalla. Näkymä oli huikea. Edessä kaartui mahtava laakso ja jossain kaukana sen takana kohosi vihreä rinne kohti kumpareen lakea. Oikealla puitten lomassa siintelivät viereiset väylät ja niitten takana kimalteli Saimaan sininen pinta.

Asetin palloni tiille ensimmäistä kertaa uudella golfkentällämme. Tätä olin kauan odottanut ja tästä oli paljon puhuttu. Oliko edessäni golfarin taivas, missä vastukset väistyvät, rullit vievät perille, lyhytkin putti menee sisään ja raffien puut tietävät tehtävänsä? Vai odottiko minua golfarin helvetti, missä duffi ja toppi ovat ainoat kaverini, palloni katoavat väylien loukkoihin ja intoni hukkuu bunkkerin hiekkaan? Vastauksen saamiseen kului neljä ja puoli tuntia.

Kenttä opettaa

Ykköstii on golfarille totinen paikka. Sitä se on varsinkin aloittelijalle, mutta kokeneemmillekin silloin kun edessä on lampi, järvi, syväne tai lyöntimatkan päässä hämmöttävä oja.

Parikymmentä vuotta sitten tiiasin Kahilanniemen ykkösellä nykyisen huoltokopin päädyistä kohti kasigreeniä, joka silloin oli ykkönen. Sadan metrin päässä oleva lampi oli kova paikka. Vasta-alkajalla oli halu lyödä yli lammen, mutta taidot

eivät aina riittäneet. Ensimmäisiä oppejani oli, että riuhtomalla ja voimalla ei tästä selvitä. Sen omaksumiseen meni monta vuotta, ja mikähän siinä onkaan, ettei tuota oppia muista aina vieläkään.

Tuosan ykkösellä saa draivata niin pitkälle kuin pystyy. Leveyttäkin on avaukselle ihan kohtuullisesti. On hyvä, että aloitus hiukan armahtaa, sillä jatkossa on enimmäkseen toisin. Tästä seurasikin Tuosan ensimmäisen kesän eniten hoettu viisaus: tärkeintä on pysyä väylällä. Kahilanniemessä tottui siihen, että löi miten tahansa, pallo oli lähes aina jollakin väylällä, jos ei pelattavalla, niin sitten viereisellä. Näin on toki monella muullakin kentällä.

Ensimmäisenä vuotena Tuosan metsät kasvoivat vielä varsin villeinä, ja väylältä eksynyt pallo oli usein hankala löydettävä, tai sitten Saimaa ja kentän lammet ottivat oman veronsa. Tämä opetti sen, että moni luopui draiveristaan ja tyytyi väylilläkin lyhyempiin mailoihin. Tuosa pani pelaajat oppiinsa ja jakoi ehtoja heti alkuun: se pakotti meidät miettimään swingimme rakennuspalikoita ja pelaamaan harkitummin.

Haasteita riittää

Kun golfkenttää kehutaan haasteelliseksi, on se koettu tapa ilmaista totuus, että kenttä on keskimääräistä vaikeampi. Onko Tuosa niin vaikea, että vieraspelaaja voi saada kyllikseen jo ensitapaamisesta? Ovatko kentän korkeuserot ja rinteet sitä luokkaa, että vieraileva senioriryhmä valitsee seuraavalla kerralla tasaisemman vastuksen? Toki näin voi käydä, mutta tuskin sentään.

Haasteellisuus on eräs golfharrastuksen tärkeimmistä motiiveista. Golfissa ei koskaan tule valmiiksi, ja uusi kenttä on nähtävä haasteena, jolla opittuja taitoja pitää soveltaa. Siinä se lajin viehätys, joka pitää pelaajan valppaana! Ja tokihan joka golfarissa löytyy se pieni masokisti, joka ei hevillä hätkähdä, vaikka lyökin palloaan toistuvasti päin Karjalan mäntyä, hiekkabunkkerin kuilua tai Salpalinjan estekiveä.

Muuan uusi ja merkittävä haaste on myös pelaajan rahatalous. Kun Kahilanniemen päivinä sai rahakukkaroa kaivaa greenihaarukalla, tarvitaan siihen nyt vähintään bunkkeriharavaa. Seuran ja yhtiön taloudesta vastaavien kova haaste on saada rahatalous ensin bufferiin ja pitää se vähintään siinä.

Pelin henki

Kun VG:ssa keksitään jotain oikein kivaa, se järjestetään Kahilaniemessä, mikä on täysin ymmärrettävää. Kentän sijainti ja kunto ovat tosiasioita, joita mikä tahansa klubi kadehtisi. Kahilanniemen puistokentälle on tulevaisuudessakin kysyntää.

Kaikki me muistamme Kahilanniemen klubin tunnelman. Voi sitä säpinää ja menoa kahdessa kerroksessa, kun pelipäivä oli puolessa! Alakerrassa purettiin ja pakkailtiin pelivälineitä säilytyskaapeilla. Ylhäällä buukkailtiin lähtövuoroja, jonotettiin lounaspöytiin, hypisteltiin shopin tarjouksia ja odotettiin takalenkin lähtöaikaa varjoisan terassin katveessa. Ja eikös vaan: kohta linja-autollinen eläkemummoja ja -pappoja kiiruhtaa kotiseuturetken lounastauolle klubimme lämpimään syliin. Ja kaiken tämän touhun yllä solisi lempeä tai kiukkui-nen pulina golfin pelaamisen ihanuudesta ja kurjuudesta. Se oli rentoa ja antoisaa golfelämää viipurilaisessa hengessä. Joskus tuon tunnelman murusia voi havaita uudella komealla klubillamme.

Jäsenten asia on siirtää Kahilanniemen tunnelman parhaat puolet Tuosaan. Tehtävä on ehkä mahdoton, mutta kannattaa yrittää. Ja vaikka tunnelma meni, Kahilanniemi on jo osoittanut tarpeellisuutensa toisena pelipaikkanamme.

TARINOITA MATKAN VARRELTA

Etelä-Saimaa Golfin kenttä Tuosan saarella tunnetaan paitsi haasteellisista väylistään, myös monenkirjavasta eläinkunnastaan. Monelle pelaajalle tutuiksi ovat tulleet ketut, jotka vaeltelevat väylillä ja joista kesyin tepsuttelee jopa klubille eväiden toivossa.

Leppoisana kesäiltana kolmen golfarin ryhmä lähestyi neljännen väylän greeniä, kun viheriön poikki köpötteli kettu kaikessa rauhassa silloin tällöin pelaajia vilkuillen. Kun pelaajat valmistautuivat puttaamaan, istahti repolainen viheriön vieressä olevalle kivelle seuraamaan peliesityksiä. Miesten lähtiessä kohti seuraavaa väylää kettu arveli tärkeimmän tulleen nähdyksi ja lönkytteli myös pois paikalta omille teilleen.

Viekkaitahan ketut tunnetusti ovat, mutta Tuosan repolaiset taitavat ymmärtää jo jotain jopa golfin päälle.

Parasta antia

Neljäs pelituntini täyttyi. Kuudennentoista väylän selkeä par-kolmonen tarjosi lepoetken ennen kahden viimeisen väylän koettelemusta, jossa jälleen esteet ja ansat odottivat. Sitä ennen oli noustu Saimaan pinnasta, taisteltu yli laaksojen ja lampien ja kiivetty vuorelle aloittamaan neljän viimeisen väylän loppukiri.

Loppusuora oli myötämäkeä: viimeisen väylän korkealta mäeltä avautui komea näkymä kohti greeniä ja klubitaloa. Noin kolmella päälle ja jokunen putti. Ensimmäinen kierros uudella kentällämme oli takana. Jaloissa painoi, mutta päässä hyrisi outo onnen tunne: tämä on meidän kenttämme. Tuumaus-tauon jälkeen oli yhteenvedon aika.

Etelä-Saimaa Golf tarjoaa huikean golfelämyksen sykähdyttävien järvimaisemien äärellä. Kenttä on vaativa, ja vasta useampi pelikierros päästää pelaajan ensi häkel-lyksestä. Avaukset ja par-kolmoset pitää osua vähintään kohtuullisesti. Tarkkuutta ja huolellisuutta ei pidä vähätellä väylilläkään. Huippu- ja sankarilyöjille kenttä tarjoaa monessa paikassa mahdollisuuden erottua meistä väylän puurtajista.

Greenille osuminen saattaa vaatia muutamilla väylillä lyöntiä hankalistakin pai-koista ja greenille nousu pulssia nostattavaa kipuamista ylös tasanteelle. Mutta greeneillä on sitten kaikki hyvin, tilaa riittää ja pinta on huipputasoa. Ja vaikka lyhyt putti ei mennytkään sisään, viimeinen aina meni. Jos ei siis ihan golfarin taivas, niin parasta, mitä golfkenttä voi tarjota.

Maiseman henki

Etelä-Saimaa Golfin pelielämyksen kruunaa ympäristö, jonka tasoista ei mikään muu kenttä pysty Suomessa tarjoamaan. Täällä on helppo nauttia pelistä – tai ainakin maisemista. Hyräile Sibeliuksen Karelia-sarjaa tai Saimaan valssia, kun astelet pallolle pitkin nelosväylän pitkää rantaa. Häkelly kaislaisista lahden-poukamista kuutoselta aina kolmannelletoista väylälle asti. Antaudu lopullisesti kymppiväylän häikäisevien järvinäkymien edessä.

Ekan lenkin upeat maisemat jatkuvat takaysillä, jossa sekaan tunkevat jykevät Salpalinjan rakennelmat. Ne edustavat omaleimaisuutta, joka hämmentää etelän kartanoiden peltosarkoihin tottuneen golfvieraan. Olkoon bunkkerien ja tankki-esteiden sanoma jokaiselle pallonlyöjälle, että viheriöillä käydään vain peliä, leikiä; joskus on ollut toisin. Sodan ajan karut muistomerkit ovat nyt osa Viipurin Golfin pitkää historiaa. Suomalaisen golfkulttuurin ohella meillä on vaalittavana nyt myös pala maamme historiaa.

Seuralla ja yhtiöllä on kaikki edellytykset luoda kaakkoiseen Suomeen kukois-tavaa pelikulttuuria: tapahtumia, turnauksia ja toureja. Niistä se kehittyy. Golfin Saimaa-ilmio.

Omat kokemukset

PITKÄN VASTAANHANGOITTELUN JÄLKEEN se sitten iski – golfkärpänen nimittäin. Vuosi oli 1987. Myöhään edellisenä syksynä olin olosuhteiden pakosta joutunut sateessa tarpomaan Kahilanniemen vanhat yhdeksän reikää ja esittämään vieraiden takia muka innostunutta! Niin siinä kuitenkin kävi, että kipinä jäi talveksi itämään ja varhain keväällä ilmoitin aviomiehelleni meneväni golfkurssille heti kesäloman alettua. Aviomiehen monen vuoden suostuttelu oli vihdoin viimein uponnut otolliseen maaperään. Vaan eipä osannut hankään arvata, että golfkärpäsen puremalla olisi niin ”tuhoisat” seuraukset perheemme elämään: siinä unohtuivat puutarhan hoito, ikkunoiden pesut...hyvä ettei lasten heitteillejätöstä syytetty!

Meitä oli Ahokkaan Pietun kurssilla reilu kymmenkunta mailanheiluttajaa. Innostus oli suuri ja pienikin onnistumisen tunne kannusti eteenpäin. Siihen aikaan ei Kahilanniemessä ollut varsinaista harjoituskenttää, vaan lyöntiharjoittelu tapahtui nykyisen 5-väylän tasaisella osuudella ”oikeita” pelaajia väistellen. Seuran jäsenmäärä oli reilun sadan kieppeillä, aktiivipelaajia paljon vähemmän.

Varusteilla ei paljon koreiltu: jalassa oli vanhat jo varsinaisesta käytöstä poistetut Ecco-kävelykengät ja mailoina aviomiehen vanhat (ja luultavasti huonoiksi todetut!) mailat! Mikään ei kuitenkaan estänyt innostuksen määrää. Aina löytyi päivässä hetki, jolloin auton nokka osoitti kohti Kahilanniemeä!

Klubina oli siihen aikaan tänä päivänä huolto- ja varastohallina toimiva harmaa lautarakennus nykyisen 9-viheriön vieressä. Siihen mahtui kaikki: naisten ja miesten pukuhuoneet sekä kioski. Myöhemmin jopa toimisto, joka saneerat-

Golfmuotia 1988

Matti Vihola
ja Kati Hultin.

Pakko myöntää, että uudella upealla Tuosan kentällä pelatessani aika ajoin hiipii mieleen haikeus muistaessani tapahtumia ja tunnelmia vuosien takaa Kahilan-niemessä. Taitaa olla ikääntyvän ihmisen nostalgiaa! Mitä vuodet golfin parissa sitten ovat antaneet? Paljon uusia tuttavuuksia, joista useista on tullut hyviä ystäviä ja joiden kanssa viihdyn muutenkin kuin vain golfkentällä. Pelikierroksilla olen saanut kokea tähtihetkiä, joiden vastapainoksi myös (paljon enemmän!) syöksymisiä täydelliseen epätoivoon! Kumma kyllä, tähtihetkien määrän vähyys ei kuitenkaan estä jatkamasta harrastusta. Aina kierrokselle lähtiessä käväisee mielessä ajatus: Jospa tänään...

P.S. Muuten: pelatessani jalassa ovat edelleen Ecco-kengät - nyt kuitenkin ihan tähän tarkoitukseen proshopista hankitut!

tiin naisten WC:stä! Kioskia pyöritti Ahokkaan Marja-Riitta, jonka mukana klubin ympäristössä huiski mailan kanssa myös 2-vuotias pellavapää – nykyisin ammatikseen golfia pelaava Antti. Koska aktiivipeelaajien määrä oli melko pieni, minkäänlaista ajanvaraussysteemiä ei suuremmin tarvittu. Riitti, että tuli klubille katsomaan, kuka siellä istuskeli, ja kysyi, olisiko halukkaita kierrokselle lähtijöitä. Ilahduttavaa oli, että myös täysi noviisi sai usein peliseuraa.

80-luvun lopussa vallitsi seurassa voimakas talkoohenki. Kenttää kunnostettiin ja seuran 50-vuotisjuhlat järjestettiin talkoovoimin klubin siivousta myöten. Nais-toimikunta toimi aktiivisesti mm. tekemällä itse ruuat juhannuksen alla järjestettävään Midnight-tapahtumaan. Myös perinnekilpailuille löytyi kaikille paikkansa. Seurassa pelasi moni sellainen pelaaja, joka oli aloittanut jo lentokentän maastossa olleella kentällä. Muistan hyvin Kokkosen Pentin ja Eva-Liisan, jotka kunnostautuivat golfin valtakunnallisellakin tasolla seniори-vuosinaan ja kannustivat aloittelijoita myös kisaamaan.

Moni asia on noista vuosista muuttunut.

Perinnekilpailut eivät kiinnosta

KUN PUNA-ARMEIJA KESÄKUUN puolivälin tienoilla 1944 kolkutteli Viipurin portteja, joutui Viipurin Golf muiden karjalaisten tapaan luopumaan kotiseudustaan. Muuttokuormaan pakattiin myös ne kuusi kiertopalkintoa, jotka viipurilaiset golfin ystävät olivat seuralle 1943 lahjoittaneet. Niistä ehdittiin Viipurissa kilpailla vain kerran ennen kuin kokardimalli kaupungissa vaihtui.

Olojen rauhoittua Viipurin Golfin toiminta monien vaiheiden jälkeen siirtyi 1954 Lappeenrantaan. Toistakymmentä vuotta kätköissä olleet kiertopalkinnot kaivettiin esiin, ja niistä alettiin jälleen kilpailla. Alkuvuosina perinnekilpailut kiinnostivat jäsenkuntaa. Ilmeisesti voittajan nimi palkintopokaalin kyljessä ei enää riitä, sillä nyt, 2000-luvulla, kierrossa on enää vain kaksi palkintoa.

Näihin perinnekilpailuihin seura on pyrkinyt hankkimaan myös muita palkintoja. Seuran omat varat ovat rajalliset ja sen vuoksi on etsitty myös sponsoreita. Niitäkin on löytynyt vaihtelevalla ja jatkuvasti vaikeutuvalla menestyksellä. Kun yritys antaa rahaa palkintojen hankintaan, se haluaa myös vastinetta rahoilleen. Oma nimikkokilpailu on varmasti tehokkaampi tapa näkyä kuin olla perinnekilpailun taustarahoittaja.

Perinteet tietysti velvoittavat, mutta arjen realiteetit sanelevat monasti käytännön ratkaisut. Toivottavaa kuitenkin on, että 65 vuotta sitten alkanut perinnepalkintojen kierto voisi edelleen jatkua.

Jatkosodan aikana kesällä 1942 Viipurin Golf palasi kotikaupunkiinsa. Sodassa pahoin vaurioitunutta Maaskolan kenttää Karjalankannakselle johtavan tien varressa kunnostettiin, ja pelitoiminta saatiin siellä vähitellen käyntiin.

Kiertopalkintoja

Viipurin aikaisia kiertopalkintoja. Edessä vasemmalla Annalan Tuoppi, sen takana Kakkolan Haarikka, edessä oikealla Possen Malja ja sen takana Kiikan Malja. Annalan Tuopin alla on Lampun Lautanen, josta on kilpailtu vuodesta 1964.

Kesällä 1943 oli vielä hyvää aikaa harrastaa vaikkapa golfia; rintamat olivat kaukana ja kaupungissa rauhallista. Kilpailutoimintaa vauhdittamaan Viipurin Golf sai tuona sotakesänä paikalliselta liike-elämältä lahjoituksina kuusi kiertopalkintoa, joista kilpailtiin jo samana kesänä.

Palkintojen nimet ovat: Annalan tuoppi (lahjoittaja Väinö Pelkonen), Anskin este (Usko Nousiainen), Jussin malja (Juhani Tapanainen), Kakkolan haarikka (Harry Buttenhoff), Kiikan malja (A. Kiikka) ja Possen malja (Viljo Nevalainen).

Viipurissa palkinnoista kilpailtiin ensimmäisen kerran 1943 ja Lappeenrannassa 1954. Anskin esteen ensimmäinen voittaja Viipurissa oli P. Toropainen ja Lappeenrannassa Kai Pelkonen. Annalan tuopissa vastaavasti Juhani Tapanainen ja Harri Pelkonen. Possen maljaan sai ensimmäisenä nimensä sen lahjoittaja Viljo Nevalainen ja Lappeenrannassa Kai Pelkonen. Viipurissa Kakkolan haarikan voitti Viljo Nevalainen ja Lappeenrannassa Kai Pelkonen. Perhekilpailun palkintoon, Kiikan maljaan, saivat Viipurissa nimensä Erik ja Gertrud Witting sekä Lappeenrannassa Tauno ja Kari Kotilainen.

Kuten edellä todettiin, kiinnostus näitä kilpailuja kohtaan on hiipunut. Viime kesänä kilpailtiin enää Kiikan maljasta ja Anskin esteestä.

Isältä pojalle

KYMMENEN VG:N MESTARUUTTA voittaneelta Juha ”Juuso” Mielikäiseltä pitäisi kottaa mestaruustittelit pois, koska hänellä ei ole virallista pelioikeutta. Viisissäkymmenissä oleva mies ei ole suorittanut Green Card -koetta. Juuso aloitti golfin pelaamisen kaksitoista-vuotiaana, kun oli saanut vanhemmiltaan luvan ylittää yksin Imatrantien suoraan Kahilanniemen golfkentälle. Tauno Kotilainen sai Juuson äidin vakuuttuneeksi harrastuksen mielekkyydestä. Tauno järjesti pelivälineet ja kentällä oli vastassa oppi-isä, Tenho ”Tena” Ruotsalainen.

Viipurin Golfin ensimmäinen single-pelaaja osallistui ensimmäiseen suurempaan golfkilpailuun 1978. Kyseessä oli alle 21-vuotiaiden SM-kilpailu Aulangolla. Ei mainittavaa menestystä. Juuso on ollut mukana 35-vuotiaiden EM-joukkueessa peräti viisi kertaa. Cutin joukkue selvitti joka kerta mutta menestys jäi saavuttamatta.

**Oppi-isä,
isä ja poika**

Oppi-isä Tenho Ruotsalainen, isä Juha Mielikäinen ja poika Antti Mielikäinen.

Juusolla vain matkaoppaan rooli

Juuson poika Antti (synt. 1990) aloitti pelaamisen yhdeksän vuotiaana. Kahdeksassa vuodessa hcp on pudonnut tasan seitsemään.

— Tämän hetkinen taso on ihan itse saavutettu. Isältä en ole neuvoja halunnut kuulla enkä kysyä, Antti sanoo vakuuttavalla äänensävyllä. Itse tilasin ensimmäisen ajan prolta. Ainut apu minkä olen isältä saanut, on tien näyttö Kahilanniemeen.

Harjoittelee, ei harjoittele, harjoittelee

Toisin kuin isänsä, Antti harjoittelee. Juuso tulee uudelleen pöytään ja kysyy ohimennen.

— Sanoiko se (Antti), miksei se pärjää miulle?

— Juuso pestään kahden vuoden sisällä, Antti vakuuttaa, eikä jätä epäilyttävää vaikutelmaa.

Juuso on oppinut vain pelaamalla eikä aio aloittaa harjoittelua enää nytkään.

— Voin olla kolme kuukautta pelaamatta ja silti kierrostulos on sama, Juuso toteaa. Huonoja tuloksia tulee vain harjoituskierroksilla, kun ei jaksa keskittyä pelaamiseen. Pelaamaan miehen pakottaa kilpailuvietti, eikä näköpiirissä ole päivää, jolloin Juuso pelaamisen lopettaisi.

Sama tavoite

Juha Mielikäinen on kymmenkertainen Viipurin Golfn mestari.

— Kukaan muu ei voita yhtä montaa mestaruutta, Juuso sanoo vakuuttavasti, ilmeisen ylpeänä saavutuksistaan.

— Yksi VG:n mestaruus meriittilistaan vielä tulee. Se on selkeä tavoite, Juuso sanoo mutta menee jo itsekin hieman mietteliääksi... Kunhan Veijalaisen Miro on ensin lähtenyt maailmalle.

Antilla ei ole selkeää tavoitetta golfissa. Niin pitkälle mennään kuin mahdollista.

— Mutta VG:n mestaruus tulee vielä takuuvarmasti, Antti täryttää.

— Se oli jo kerran niin lähellä. Tulin toiseksi.

Isä kehaisee, että Antti on kaiken kaikkiaan esimerkillinen pelaaja. Hän on jo sen tason pelaaja, ettei mailoja lentele eikä tarvitse kiukutella epäonnistumisista.

Isä ja poika puhuvat golfista paljonkin, mutta vain yleisemmällä tasolla.

— En siedä alkuunkaan sitä, että isä puhuisi pelistäni. Erityisesti mökillä saunassa puhutaan golfista niin intensiivisesti, että perheen äidin hermot ovat välillä koetuksella... Ettekö voisi jo puhua jostakin muusta kuin golfista.

Kaikesta päätellen jutustelu jatkuu.

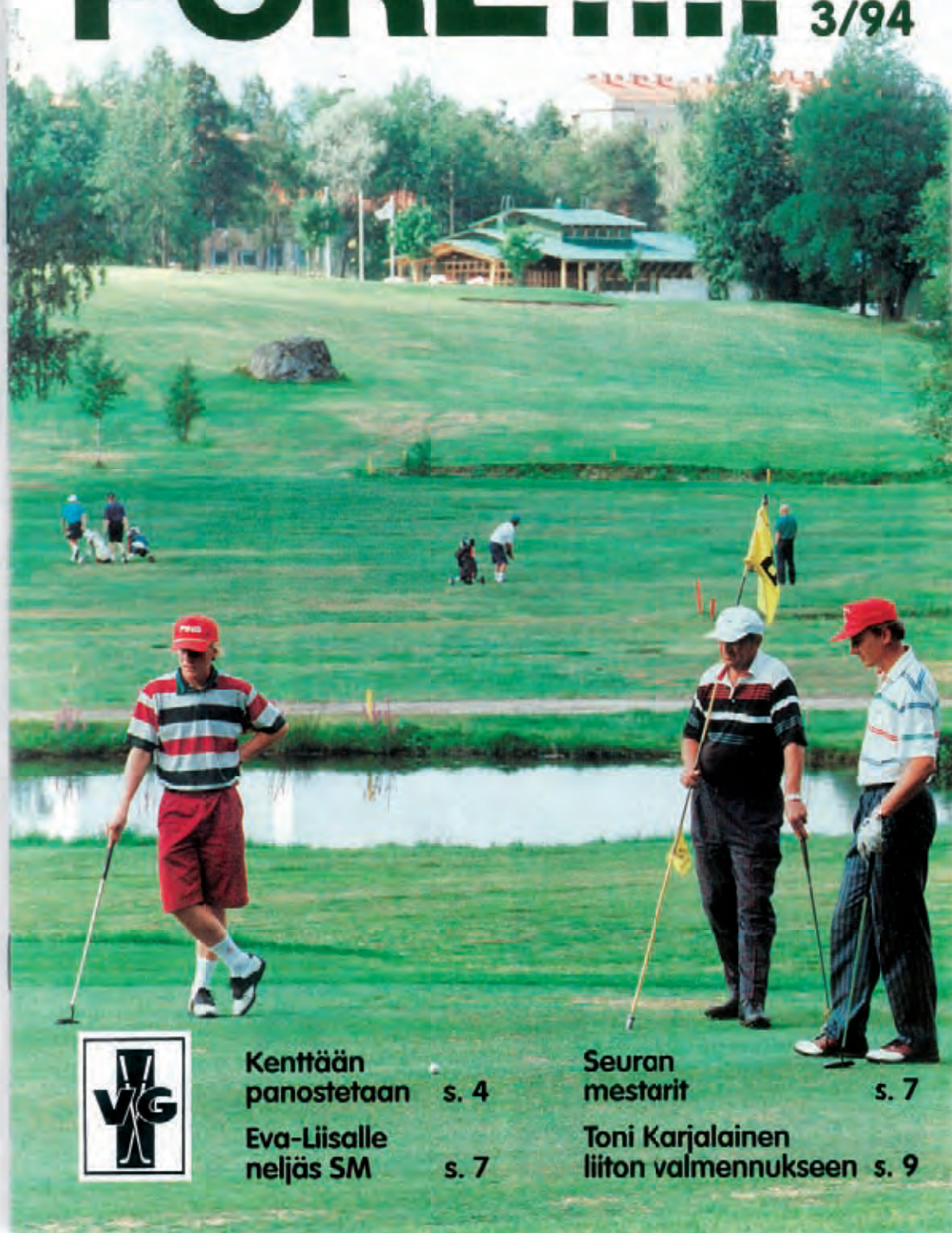
Antti Mielikäinen

Antti haki tuntumaa rautavitoseen jo paljon nuorempana kuin isänsä.

FORE!!!

3/94

**Kenttään
panostetaan** s. 4

**Eva-Liisalle
neljäs SM** s. 7

**Seuran
mestarit** s. 7

**Toni Karjalainen
liiton valmennukseen** s. 9

Fore on onnistunut tiedonvälittäjänä

VIIPURIN GOLFIN TOIMINTA 1990-luvun alkuvuosina oli vireää. Lajin suosio oli nousussa ja jäsenmäärä kasvoi ripeästi. Seurassa uskottiin tulevaisuuteen ja tehtiin rohkeita päätöksiä. Kenttää laajennettiin ja rakennettiin toimiva klubitalo. Myös sisäistä tiedotusta lisättiin. Syntyi seuralehti FORE, joka on jo 16 vuotta välittänyt tietoa Viipurin Golfin ja nykyisin myös Willimiehen Golf Oy:n toiminnasta. Näitä perinteisiä välineitä on viime vuosina täydentänyt tehokkaasti nopea Internet.

Ensimmäinen kirjapainoasuinen FORE ilmestyi keväällä 1992 kannessaan talvinen kuva harjakorkeuteen ehtineestä klubirakennuksesta. Monisteena tehty A5-kokoinen FORE oli jäsenkunnalle tuttu jo 1980-luvun loppuvuosilta, jolloin seuran silloinen sihteeri Anneli Ilves (nyk. Somerharju) sitä toimitti. Annelia avusti Lappeenrannassa niihin aikoihin vaikuttanut mainosmies Markku Lukander, jonka käsialaa myös lehden nimilogo on.

Vuoden 1991 tiedotustoimikunta seuran tiedotustoiminnan tehostamista pohiessaan päätyi lopulta kirjapainoasuisen lehden tekemiseen. Liikkeelle lähdettiin varovasti. Pari-kolme ensimmäistä lehteä tehtiin kustannuksia säästäen toimikunnan sisäisenä talkootyönä. Lukanderin Markku taittoi lehden ja valmiit sivut vietiin kirjapainoon. Vähitellen yhteistyö kirjapainon kanssa tiivistyi; alettiin

Fore värillisenä

Foren ensimmäinen neliväriskansi julkaistiin 1994.

käyttää väriä kannessa, taittoon paneuduttiin ja ulkoasua kohennettiin. Ensimmäinen nelivärikansi julkaistiin syksyllä 1994.

Ensimmäisiin FOREn numeroihin ei tietoisesti hankittu ilmoituksia. Kun kustannukset nousivat, ryhdyttiin myymään ilmoitustilaa painokulujen kattamiseksi. Aikaa myöten ilmoituksia kertyi niin runsaasti, että lehdestä jäi seuran

kassaan muutama lantti ja joskus joku setelikin.

Aluksi FORE ilmestyi kaksi kertaa vuodessa. Kevään numerossa paneuduttiin alkavan kauden tapahtumiin. Julkaistiin kilpailukalenteri ja kerrottiin, mitä uutta kesä tuo tullessaan. Syksyn lehdessä käytiin läpi kesän tärkeimpien kilpailujen tulokset ja julkaistiin mm. seuran vuosikokouksen asiakirjat.

FOREn kevätnumerosta luovuttiin tultaessa 2000-luvulle. Vuodesta 2001 lähtien lehden on korvannut Vuosikirja, jossa jäsenkuntaa on ohjeistettu uutta pelikautta varten. FOREn syksyn numerossa on edelleen päättyneen pelikauden tapahtumia ja kokousaineistot.

Painetun FOREn alkuvuosien toimittamisesta vastasi Eino Käyhkö. Hän kirjoitti pääosin lehden jutut, valokuvasi ja taittoi myös lehden. Hänen luovuttua lehden teosta on Anneli Somerharju vastannut lehdestä ja myös Vuosikirjasta.

TARINOITA MATKAN VARRELTA

Kahilanniemen kentällä oli käynnissä kisa joskus 1990-luvun puolivälissä. Kuutosväylän tiiauspaikalle saapui ryhmä, johon kuului lajin hiljakkoin aloittanut VG:n jäsen. Ensimmäistä kilpailuaan pelaavaa kaveria väylän kapaisuus syystäkin hieman ahdisti.

Ensimmäinen avaus slaissasi oikealle metsään, mutta kukaan ei tarkalleen nähnyt, painuiko pallo suoraan ulos pöpelikköön vai kimposiko peräti puista vielä väylälle. Niinpä lähti varapallo. Se otti suunnan nyt vasemmalle, ja jälleen ryhmässä vallitsi suuri epätietoisuus, mihin pallo lopulta päätyi.

Kaveri kaivoi jo hieman hermostuksissaan samasta paketista kolmannen korkkaamattoman pallon ja antoi sille kyytiä. Suurin piirtein suoraan pallon nähtiin nyt lähtevän. Mutta sitten iski paniikki, kun pelaaja tajusi, mitä oli tehnyt. ”Mistä minä nyt tiedän, mikä on se ensimmäinen pallo, kun kaikki ovat samanmerkkisiä ja -numeroisia”, kuului kuutosväylän tiiauspaikalla tuskastunut kysymys.

Kahilanniemeä kaavoitetaan

Klubi ja kaksi harjoitusgreeniä jäämässä asuintalojen alle

VIIME VUOSINA ON Suomessa suorastaan muoti-ilmiön tapaan tuhottu nuoria, muutaman vuosikymmenen ikäisiä rakennuksia. Lappeenrannastakin löytyy helposti kymmenkunta 1950–1960 -luvuilla rakennettua taloa, jotka ovat joutuneet väistymään uuden tieltä. Nyt Viipurin Golfkin on liittymässä tähän ”hävittäjien” joukkoon, kun oma, vasta ”rippikouluikään” ehtinyt Kahilanniemen klubitalomme on myyty purettavaksi.

Tähän on nyt kuitenkin tultu. Oma toimintamme on jo parin vuoden ajan painottunut Tuosan kentälle. Rakennuksen ylläpito on kallista eikä seuralla tai Kahilanniemen ja Tuosan kentistä huolehtivalla Willimiehen Golf Oy:llä ole taloudellisia mahdollisuuksia huolehtia talosta.

Rakennusta yritettiin ensin myydä omin voimin, mutta ostajaa ei löytynyt. Ensiksi taloa tarjottiin Lappeenrannan kaupungille. Se olisi ostanut talon, mutta edellytti, että myyjä kustantaa uuden käyttötarkoituksen vaatimat muutostyöt. Seuran kannalta esitys oli kohtuuton, ja keskustelut jäivät siihen.

Sitten talo annettiin välittäjän myytäväksi 500 000 euron hinnasta. Joitakin uteliaita kävi taloon tutustumassa, mutta todellisia ostajia ei löytynyt. Yksi venäläinen oli kuulemma kiinnostunut talosta, mutta into lopahti, kun tontti ei ulottunutkaan Saimaan rantaan saakka.

Vuoden 2007 syksyllä syntyi sitten kaupat Rakennusliike Oka Oy:n kanssa. Yhtiö on hakenut kaavanmuutosta Kahilanniementien ja entiselle vesirangelle

johtavan tien rajaamalle alueelle, jossa klubitalomme sijaitsee. Kaavaehdotuksen mukaan alueelle tulee rivi- ja omakotitaloja. Keväällä 2008 kaavan käsittely kaupungin elimissä oli vielä kesken.

Harmi! Eihän tässä näin pitänyt käydä. Tulee ihan surulliseksi, kun muistaa, millä innolla klubitaloa suunniteltiin, ja miten monet rattoisat 19. reiän jälkipelit terrassilla ja sisätiloissa käytiin. Tällaista leppoisaa klubihenkeä ei ainakaan vielä parin ensimmäisen kesän aikana ole Tuosassa aistinut.

Päätös uuden klubitalon rakentamisesta tehtiin alkuvuodesta 1991. Jäsenistölle suunnitelmia ja talon piirustuksia esiteltiin Lappeenrannan Kerholla järjestetyssä tilaisuudessa. Tupa oli täynnä väkeä ja keskustelu vilkasta. Innokkaimmat lupailivat talkootyöllä ja tavaralahjoituksilla osallistua rakennuskustannuksiin. Ajan myötä talkoohenki kuitenkin hiipui ja monet lupaukset jäivät puheiden tasolle.

Rakennustyöt joka tapauksessa aloitettiin syksyllä 1991. Harjannostajaisia vietettiin seuraavan vuoden helmikuussa ja kauden alkuun mennessä talo oli valmis. Rakennuskustannukset olivat runsaat kolme

miljoonaa markkaa. Elokuun alussa Kymen läänin maaherra Matti Jaatinen vihki talon. Juhlaväelle tarjottiin kokonaisena grillattua porsasta.

Maaherra kehui taloa. Ja hyvähän se olikin!

TARINOITA MATKAN VARRELTA

Kahilanniemen kenttää kiersi maanantai-aamuisin neljän herrasmiehen puhelias ryhmä: Risto Ahjo, Eino Käyhkö, Seppo Makkonen ja Sampo Tammensuo. Heidän hauskaista sanailustaan pääsivät osallisiksi niin edellä kuin takanakin pelaavat ryhmät.

Olipa nelikolla omintakeisia tapojakin, joihin kuului Ahjon Riston kehittämä ”palkallissääntö”. Sen mukaan pelaajan on epäkohteliasta lyödä avaustaan, kun pelitoverit vielä keskustelevat.

Naistoimikunnan vaiheita vuosien varrelta

TOIMINTASUUNNITELMAMME MUKAAN ”naistoimikunnan pääasiallisena tehtävänä on edesauttaa naisten golftaitojen kehittymistä ja järjestää VG:n naisjäsenille suunnattuja tapahtumia.” Tätä tehtävää suorittamaan ryhtyi vuonna 1989 uudelleen henkiin herätetty naistoimikunta. Toimintaa aloitettaessa jäseniä seurassa oli noin 500, joista naisia 120.

Kymmenen vuoden aikana järjestettiin lukuisia naisille suunnattuja seminaareja henkisestä valmentautumisesta aina golfswingin opetukseen. Lyöntiharjoitukset pidettiin alkuaikoina Linnoituksen urheilutalolla. Naisia rohkaistiin kilpailemaan järjestämällä naisille omia viikkokilpailuja ja kerran kesässä avoin kilpailu – Veeran Kierros. Naistoimikunta järjesti aktiivisesti myös pelireissuja. Pelattiin Kaakottarien Kolmiota vuorotellen Lappeenrannassa, Kotkassa ja Kuusankoskella, tehtiin matkoja Tallinnaan jne. Klubilla olevista valokuva-albumeista voi varmistaa, että hauskaa oli.

Toimikunta järjesti myös kaikille jäsenille suunnattuja sosiaalisia tapahtumia, joista perinteikkäin lienee juhannuksen aattona edelleenkin pelattava Midnight. Kerrankin alkoi pelin jälkeen sataa ja kaikki ahtautuivat pienelle veranalle. Meille oli tilattu Mikkelistä ulkopuolinen esiintyjä, joka suuttui siitä, ettei kukaan kuunnellut hänen esitystään. Hän sanoi pois lähtiessään, että tämä porukka ei mitään esiintyjä kaipaa enkä tänne toista kertaa tule. Kaikki puhuvat vain omasta pelistään ja yönneistään.

Pikkujoulujuhlat olivat räväköitä tapahtumia ja erinomaisia tilaisuuksia myydä arpoja iloisille ja anteliaalle osallistujille. Näillä rahoilla toimikunta hankki

seuralle pallo- ja mailapesureita sekä 7-teelle WC-rakennuksen, joka talkoilla maalattiin. Naistoimikunta oli merkittävästi mukana järjestettäessä seuran 50- ja 60-vuotisjuhlia.

Naiset ovat myös pienen taistelun kautta parantaneet omia olosuhteitaan niin kentällä kuin klubillakin. Kahilanniemen laajennuksen yhteydessä 1988 päätettiin rakentaa maalyöntipaikat puulavojen tilalle. Keltaiset teepaikat olivat tietysti selvät, mutta punaiset eivät. Seuran konkarit olivat sitä mieltä, että naiset voivat lyödä väylän alkuun lyhyeksi ajeltulta nurmelta tai puulavoilta. Heitähän on niin vähän ja ovathan he vain naisia. Asiasta käytiin kiivasta keskustelua ja jopa nyrkkiä lyötiin pöytään pikku-

Maalaustalkoot

Anneli Ilves, Katriina Hultin ja Leena Suomalainen viimeistelemässä naistoimikunnan Kahilanniemen 7-väylälle hankkimaa käymälää.

jouluissa niin, että lasit lentelivät. Punaiset tiipaikat sitten kuitenkin rakennettiin ja hyvä niin, koska nythän ne eivät ole enää ainoastaan naisten käytössä, vaan sieltä ”joutuvat” pelaamaan myös aloittelevat miehet.

Aikojen muuttuessa naistoimikunta hiipui ja sen tehtäviä hoitaa nyt ansiokkaasti sekä nais- että miesjäseniä sisältävä seuratoimikunta.

Naiset tulevat hallintoon

Ensimmäisen naisen saaminen Viipurin Golf ry:n hallitukseen ei ollut lainkaan itsestäänselvyys. Tällainen ajatus virisi kasvavan naisjäsenistön piirissä vuonna

1984. Kun huhu levisi hankkeesta, ryhdyttiin taustalla tekemään voimakasta esityötä hankkeen estämiseksi. Olihan VG tullut toimeen ilman naisia jo vuodesta 1938 lähtien. Vuosikokous, jossa ensimmäinen nainen sitten valittiin hallitukseen, oli kiivas. Kokous jouduttiin välillä jopa keskeyttämään lisäneuvotteluja varten. Lopulta äänestyksen jälkeen ensimmäinen nainen saatiin hallitukseen. Naisten edustus hallituksessa on aina ollut vähäistä lähinnä sen vuoksi, että naiset itse eivät ole sinne halunneet pyrkiä.

Sairaalan takaa maailmalle

VIIPURIN GOLF ei ole pitkästä iästään huolimatta koskaan kuulunut suuriin juniorien kasvattajaseuroihin, määrällisesti. Järjestelmällisempi juniorikoulutus- ja kasvatus aloitettiin vasta 1990-luvun alkupuolella. Tänäpäin toiminta on organisoitu selkeästi neljään toimintaryhmään; kilparyhmä, haastajaryhmä, aloittelijat ja nappulat. Jokaisella ryhmällä on oma vastaava vetäjänsä.

Mutta kuten vanha kansanviisaus sanoo, laatu korvaa määrän. Viipurin Golf on ainakin toistaiseksi ainutkertainen suomalainen seura, jolla on yhtä aikaa maailman kentillä pelaamassa kaksi ammattilaista.

Vuonna 2000 Toni Karjalainen voitti miesten Suomen mestaruuden. Samana vuonna 15-vuotias Antti Ahokas voitti 16-vuotiaiden Suomen mestaruuden. Siinä oli jo omalta osaltaan pohjaa idän ihmeelle.

Tavoitteena täydet pelioikeudet

Toni ja Antti pelaavat tällä hetkellä virallisesti European Challenge Tourilla, joka on toiseksi korkein ”sarjataso”. Vain Europa Tour ylittää Challenge Tourin edelle.

Nuoret toivot

VG:n lupaukset juniorimestaruuskilpailujen jälkeen.

Molemmat pääsevät nykyisillään pelioikeuksilla satunnaisesti pelaamaan European Tourin kilpailuissa. Kauden päätteeksi Challenge Tourin rankingin 20 parasta pääsee seuraavalle kaudelle suoraan European Tourille. Molemmilla on luonnollisesti tavoitteena korkein sarjataso.

Ammattilaisen arkea

Esitimme molemmille ammattilaisillemme samat viisi kysymystä ja vapaan sanan vastauksille.

VIISI KYSYMYSTÄ

- Minkälaisia fyysisiä ja psyykkisiä ominaisuuksia pelaajan pitää omata päästäkseen kansalliselle huipulle ja sitä kautta ammattilaiskentille?
- Kuinka paljon pelaajan on harjoitettava pysyäkseen lyöntikunnossa?
- Tunnetko itsesi joskus yksinäiseksi maailmalla?
- Minkälaista kanssakäymistä sinulla on muiden turnauspelaajien kanssa?
- Minkälainen maine Viipurin Golfilla on suomalaispelaajien keskuudessa?

Sopiva ikä aloittaa

Taavi Pulkkinen, 6 v., henkilökohtaisen valmentajansa Toni Karjalaisen opissa.

Toni Karjalainen

Ajat muuttuvat ja golf sen mukana. Taidoilla ja lahjoilla on edelleen suuri merkitys lajissamme, mutta fyysisyys kasvattaa rooliaan jatkuvasti. Kilpailukierroksen pelaaminen itsessään ei ole kuluttavaa mutta pysyminen skarpina päivästä toiseen 30 kilpailuviikon ja 50

matkaviikon ajan vaatii vahvaa fyysistä kuntoa. Omalla osallani fyysinen harjoittelu kuuluu päivittäisiin rutiineihin aivan samalla tavalla kuin lajiharjoituksetkin. Sanonta ”golf on mentaalipeli” pitää 90 % paikkansa. Psyykkisesti valmiit ja vahvat pelaajat pärjäävät aina.

Harjoittelun tarve vaihtelee valtavasti pelaajakohtaisesti. Itse tykkään olla päivittäisessä

tekemisessä lajin kanssa. Määrä ei välttämättä tarvitse ajassa mitattuna olla suuri, mutta jatkuva kosketus palloon pitää tunteen yllä.

Ystävät löytyvät aina sieltä missä vaikutetaan. Pelaajien kaarti pysyy viikosta toiseen enemmän tai vähemmän samana, joten vuosien varrella pelaajistosta ovat löytyneet ne kasvot, joiden kanssa myös vapaa-aikaa vietetään. Toki todelliset ystävät löytyvät koti-Suomesta. Kohtaamiset ovat harvassa mutta sitäkin laadukkaampia! Yksinäisyys ei siis vaivaa.

Turnauspelaajat tulevat varsin hyvin toimeen keskenään kilpailu- ja harjoittelutilanteita lukuunottamatta. Toki joukkoon mahtuu niitäkin, joita ilman tulisi toimeen... Itse asiassa jopa kilpailutuoksinassa pelaajat vaihtavat ajatuksia paljonkin keskenään suoritusten välillä.

Suuri osa suomalaisesta golfkansasta tuskin käsittää kuinka vahvasta seurasta Viipurin Golfissa on kysymys. Kuinka moni muu seura pystyy esittämään yhtä vahvan meriittilistan? Maine on varmasti hyvä, mutta voitaisiinhan me porukalla paukutella henkseleitä hivenen enemmän!

Toni Karjalaisen meriitit

1. sija Thomas Björn Invitational 2005 Challenge Tour
1. sija Telenet Trophy 2006 Challenge Tour
3. sija Toscana Italian Open Federation Cup 2007 Challenge Tour

Suomen mestaruudet miehissä, nuorissa, pojissa ja junnuissa
Amatööriajoilta useita voittoja yliopistokilpailuissa Yhdysvalloissa

Antti Ahokas

Pelaajan fyysiset ja psyykkiset ominaisuudet lähtevät mielestäni lapsuuden ajasta ja siellä vietetyistä aktiviteeteistä. Lapsena aloitetut monipuoliset urheiluharrastukset luovat pohjan monipuoliselle motoriikalle ja terveille psyykelle. On mahdotonta sanoa yhtä tietä huipulle, mutta kaikkia huippuja sekä maailmalla että Suomessa yhdistävät terveet elämäntavat ja jo lapsesta asti ollut rakkaus urheiluun.

Pallomäärät vähenevät mitä kypsemmäksi pelaaja tulee. Pohjatyö on kuitenkin tehtävä nuorena, jolloin on erittäin tärkeää nauttia kesästä golfkentällä päivät pitkät maila kädessä. Vanhemmalla iällä voi tämän jälkeen keskittyä harjoitteluun eikä tarvitse opetella harjoittelemaan. Vireessä pysymiseen tarvitaan kokemusta ja kyky tuntea omat heikkoudet ja vahvuudet. Oikeiden asioiden treenaaminen pitää heitot pienempinä.

Totta kai joskus tulee ikävä kotia ja kotiin on yleensä ihan mukava palata, mutta itsehän olen ammattini valinnut. Golfiin hyvät puolet kuitenkin peittoavat ns. negatiiviset rasitteet niin selvästi ettenkö joka hetkestä nauttisi ja yrittäisi jotain oppia.

Tourilla on mielenkiintoisia kuppikuntia, jotka hengaavat keskenään, yleensä kansallisuuksien mukaan. Esimerkiksi britit, hispaniolit, ranskalaiset ja skandinaavit. Vaikka suuri osa vapaa-ajasta tulee vietettyä skandinaavien kanssa mukaan lukien suomalaiset, olen pyrkinyt pitämään vanhoja kansainvälisiä kaveruus suhteita ja luomaan uusia.

Suomessa Viipurin Golf tunnetaan kilpelaajistaan ja paljon udellaan mistä tämä johtuu. Uteliaita kysymyksiä kuulee paljon ja hauskin on kuulla kommentteja idästä tulevista hurjista, vaikka kyseiset henkilöt eivät edes välttämättä tiedä missä kaupungissa Viipurin Golf sijaitsee. Seurana siis Viipurin Golf on tunnettu, mutta golfkaupunkina Lappeenranta on jäänyt seuran paitsioon, joka kertoo mielestäni vahvasta ja hienosta seurasta.

TARINOITA MATKAN VARRELTA

Kaikkihan tuntevat termin ”naistentiolut”. Pääsääntöisesti sen kustantaa miespelaaja kierroksen jälkeen klubilla kanssapelaajilleen.

Pelasimme Kahilanniemen vanhan kentän kuutosväylän avausta. Naisten lyöntipaikka sijaitsi Kahilalanniementien rinteen alapuolella. Reilusti lyöntilavan oikealla puolella noin kymmenen metrin päässä kasvoi suuri terve koivu.

Seuran toiminnanjohtaja Anneli Ilves löi avauksen keskelle koivun runkoa. Pallo lensi suoraan takaisin, reilusti naisten lyöntipaikan taakse. Ilakointi oli sitäkin kuuluvampi, kun Annelin siippa sattui pelaamaan viereistä väylää ja näki tapahtuneen. Tulipahan kuitenkin nautittua poikkeukselliset naistentiolut.

Antti Ahokkaan meriitit

1. sija Argentiinan Challenge Tour 2008
2. sija Columbian Masters 2008 Challenge Tour
1. sija Irlannin avoin amatöörien mestaruuskilpailu 2006

8 Suomen mestaruutta

11 SM-mitalia aikuisissa ja junioreissa

Edustuksia Euroopan ja Manner-Euroopan joukkueissa

kansainvälisissä amatöörikilpailuissa

Golffiiton Eliittimerkki Suomen Golfin eteenpäin viemisestä 2006

Uuden vuosituhannen unelma

TULE TEKEMÄÄN MEILLE uusi golfkenttä. Suunnilleen näillä sanoilla Anneli Somerharju aloitti puhelun Vesa Moisiolle syksyllä 1998. Moisio aloittikin selvitystyön välittömästi seuran tulevan puheenjohtajan Seppo Urpalaisen kanssa.

Kentän sijainnille asetettiin tietyt peruskriteerit. Sen oli sijaittava Lappeenrannan kaupungin alueella, lähellä keskustaa ja Saimaan rannalla. Maata tarvittaisiin 120 – 150 hehtaaria, koska perimmäisenä tavoitteena olisi vähintään 27-reikäinen kenttä. Maa-alueella ei saisi käytännön syistä johtuen olla ainakaan kahta maanomistajaa enemmän. Perusinfrastruktuuri, tiestö ja sähkö pitäisi olla olemassa.

Kahilanniemen 9-reikäisen kentän laajentamismahdollisuudet selvitettiin vielä kertaalleen. Maa-alueita katsasteltiin myös Rutolan suunnalta. Jäljelle jäi vain Tuosan saari, joka täytti kaikki perusedellytykset.

Toukokuussa 1999 visiotoimikunta tutustui ensimmäistä kertaa Tuosassa olevaan alueeseen ja tutki alustavasti, olisiko alueelle mahdollista rakentaa vähintään 18-reikäinen golfkenttä. Ainut mikä suuremmin mieltä vaivasi, oli Tuosan kalliainen maaperä. Myös Naturavaraus ja kaatopaikan läheisyys mietittyivät.

Salpalinja

Etelä-Saimaan golfkentän rakentamisessa piti Naturan lisäksi suojella Salpalinjan rakennelmat.

JÄSENKYSELYN TULOKSET

1. Rakennetaan uusi 18-reikäinen kenttä, ja nykyisestä kenttäalueesta (Kahilanniemi) luovutaan kokonaisuudessaan **190 ääntä**
2. Rakennetaan uusi 18-reikäinen kenttä, ja nykyinen kenttä (Kahilanniemi) jää käyttöön sellaisenaan **30 ääntä**
3. Rakennetaan uusi 18-reikäinen kenttä, ja nykyisen kentän alueesta luovutetaan osa pois, ja kenttä jää käyttöön supistetussa muodossa **100 ääntä**

Vastauksia 322 – kaksi äänesti tyhjää.

Tuosa etenee omaa tahtiaan

Tuosan saaren kaavoitus golfin tarpeisiin oli käynnistetty 1999, ja se eteni omaa vauhtiaan.

Tuosan kenttähanketta esiteltiin jäsenistölle ensimmäisen kerran syksyllä 1999. Se sai sekä hämmennyneen että innostuneen vastaanoton. Fore kirjoitti: ”Kaupungin panostus mahdollistaisi ehkä selvästikin alle 15.000 markan osakkeen hinnan nykyisille seuran jäsenille, ja loisi edellytykset meille jokaiselle tulla mukaan uuteen hankkeeseen ja luopua Kahilanniemen alueesta lähivuosien aikana”.

Seuran hallitus teki keväällä 2001 jäsenkyselyn, jolla pyrittiin selvittämään jäsenien suhtautuminen tulevaan kenttätilanteeseen.

Kahilanniemi asuntoalueeksi ?

Seura kävi vuoden 1999 aikana lukuisia kokouksia kaupungin kanssa Kahilanniemen muuttamisesta asuinalueeksi parikymmentä vuotta ennen voimassaolevan vuokrasopimuksen umpeutumista. Viipurin Golfin ja kaupungin välinen vuokrasopimus Kahilanniemestä on voimassa vuoteen 2021.

VG anoi syksyllä vuonna 2000 kaupungilta kahden miljoonan markan avustusta voidakseen

Tervetuloa!

Uusi 18-reikäinen golfkenttä on tervetullut. Tämä ei jäänyt epäselväksi Viipurin Golfin jäsenille järjestetyssä ensimmäisessä kenttäinfossa 1999.

rakentaa täysimittaisen, 18-reikäisen golfkentän Tuosan saaren. Kaupunki ei suostunut avustuksen maksamiseen, mutta käynnisti seuran kanssa neuvottelut vuokrasopimuksen irtisanomismahdollisuudesta niin, että VG:lle maksetaan korvaus, jos vuokrasopimus Kahilanniemestä puretaan ennen aikojaan.

Valmiiksi neuvotellun sopimuksen perusteella Viipurin Golf ry luopuisi asteittain Kahilanniemen alueesta vuoden 2007 loppuun mennessä. Vuokra-alue on kooltaan 9,5 hehtaaria. Kaupunki korvaisi seuralle vuokrasopimuksen purkamisesta neljässä erässä yhteensä kolme miljoonaa markkaa. Kaupungin teknillinen lautakunta hyväksyi kesäkuun puolivälissä 2001 Kahilanniemen vuokrasopimuksen

ennenaikaisen irtisanomisen ja siitä maksettavan korvauksen. Myös kaupunginhallitus hyväksyi sopimuksen osaltaan, joskin tiukan äänestyksen jälkeen.

Lappeenrannan kaupunginvaltuusto puolestaan hylkäsi kaupungin ja seuran yhdessä neuvotteleman sopimuksen. Se kaatui äänestyksessä täpärästi yhden äänen enemmistöllä 27. päivä elokuuta 2001. Seuran jäsenistön tunne-elämä suorastaan velloi.

Samalla putosi pohja pois Tuosan rahoitussuunnitelmilta.

Vesirange

Suomen ainoan vesirangen asennustyö käynnissä Pappilalahdella. Rangesta luovuttiin 2006 Etelä-Saimaan golfkentän valmistuttua.

Uutta vauhtia rakentamiseen

Vaikka hankkeelta oli pudonnut pohja pois, uuden 18-reikäisen kentän tarve ei ollut hävinnyt mihinkään. Jo paljon aikaisemmin oli vakavasti pohdittu Kahilanniemeen pelirajoituksia kentän ruuhkaisuuden takia.

Seuran uusi hallitus jatkoi kenttähanketta eteenpäin puolivalmiiksi katetulta pöydältä. Jo huhtikuussa 2002 seuran jäsenille järjestettiin Willimiehen Golf Oy:n osakkeiden koemerkitä. Sen tuloksena 369 jäsentä ilmoitti hankkivansa 3 800 euron hintaisen B-osakkeen ja 30 yritystä ilmoitti olevansa kiinnostunut C-osakkeista.

Koemerkinnän tulos oli niin hyvä, että kenttähanke päätettiin laittaa toden teolla vauhtiin. Hankkeen käytännön toteuttajaksi otettiin jo aikaisemmin perustettu Willimiehen Golf -osakeyhtiö.

Willimiehen Golf Oy:n osakkeen merkitsi 560 Viipurin Golfin jäsentä. Seuran jäsenille suunnattu anti päättyi lokakuun loppuun 2002. Marraskuun toisella viikolla alkoi golfosakkeiden avoin anti seuran ulkopuolisille. Samaan aikaan myös yrityksille suunnattu anti oli käynnissä. VG:n jäsenet saivat osakkeen 3 800 euron hintaan. Ulkopuolisille hinta oli 5 000 euroa ja yritysosakkeen hinta 7 500 euroa.

Alun alkaen oli sovittu, että Viipurin Golfilla tulee kaikissa olosuhteissa olemaan yli 50 prosentin äänivalta Willimiehen Golf -osakeyhtiössä. Kahilanniemen ylläpidosta ja erityisesti sen aiheuttamista kustannuksista on käyty tiukkaakin polemiikkiä, mutta minkäänlaista päätöstä Kahilanniemen hylkäämisestä kesken vuokrasopimuskauden ei ole tehty.

Tuosaan rakennettavan kentän suunnittelijaksi valittiin syyskuun puolivälissä 2002 ruotsalainen golfkenttäärkkitehti Peter Fjällman. Hänellä oli ollut työmaita Lake Side Golf Vammalassa ja ja Kurk Golf Kirkkonummella sekä muutamassa kohteessa Ruotsissa.

Hakkuutyömaa

Kuvasta päätellen kysymyksessä voisi olla yhtä hyvin metsäyhtiön raaka-ainehuolto kuin golfkentän rakentaminen.

Willimiehen Golf Oy pyysi neljältä kenttärakentajalta urakkatarjoukset Fjällmanin tekemän alustavan suunnitelman pohjalta. Urakoitsijaksi valittiin YIT Infra, joka oli rakentanut jo aikaisemmin useita muita kenttiä eri puolille Suomea.

Tuosaan saaren yleiskaavoitus golfin tarpeisiin oli käynnistetty jo 1999 ja se oli valmistunut omaan tahtiinsa.

19.6.2003 UPM Kymmene Oyj ja Willimiehen Golf Oy allekirjoittivat Tuosaan maa-alueutta koskevan vuokrasopimuksen. Vuokra-aika on 50 vuotta. Siinä on sovittu 18-reikäisen golfkentän rakentamisesta. Tuosaan aluevaraus mahdollistaa myös 27-reikäisen kentän rakentamisen. Alueelle on suunnitteilla myös

30–40 loma-asunnon rakentaminen Vehkataipaleen tien toiselle puolelle. Alue on näillä näkymin rakentumassa ja se voi olla tulevaisuudessa osaltaan tukemassa Etelä-Saimaan golfkentän käyttöä.

Huoltorakennus

Tuosaan rakennettiin myös ajanmukainen huoltorakennus. Talossa on kentänhoitoon liittyvät kalusto- ja huoltotilat sekä kentänhoitohenkilökunnan sosiaalitilat.

ETELÄ-SAIMAA GOLFIN KENTTÄ

Rakennuttaja: Viipurin Golf ry / Willimiehen Golf Oy
 Kentän suunnittelija: golfkenttäarkkitehti Peter Fjällman
 Pääurakoitsija: YIT Infra

Rakennustyö alkoi	11.08.2003
Työ valmistui	28.8.2005

Vuokra-alueen pinta-ala 94 hehtaaria
 Rakennetun alueen pinta-ala 42 hehtaaria
 Huoltoteitä 5 kilometriä
 Väylien ja karheikkojen pinta-ala 30 hehtaaria
 Greenien pinta-ala 1,2 hehtaaria
 Lyöntipaikat 0,8 hehtaaria
 Salaojaputkea 16 kilometriä
 Kasteluputkistoa 12 kilometriä
 Louhintaa 55 000 kuutiometriä
 Lampien kaivuut 70 000 kuutiometriä
 Muualta tuotuja massoja 110 000 kuutiometriä
 Kasvualustat (hiekkaturve) 30 000 kuutiometriä
 Salaojasora 4 000 kuutiometriä

Alkuperäinen kentän rakentamisen urakkasumma oli 3.018.000 euroa.

Lopullinen hinta nousi noin 600 000:lla eurolla. Lisäkustannukset syntyivät jätevesijärjestelmän maasuodattimen rakentamisesta, kolmen sillan ja kasteluvesijärjestelmän pumppaamon rakentamisesta sekä ennakoitua suuremmasta louhintamäärästä. Minkään toisen golfkentän rakentamisessa ei ole louhittu kalliota lähellekään niin paljon kuin Tuosassa. Louhintaa olisi ollut vielä enemmänkin mutta se olisi ollut lähinnä maisemointia.

Väylä nro 10

10 väyläkin rakennettiin täysin neitseelliseen maastoon.

Kesä 2004 oli sateinen. Märkä maaperä aiheutti hankaluuksia

rakennustöiden suunnitelmalliselle etenemiselle. Saven ajo ja levitys väylille ei tahotonut onnistua. Näin ollen myös väylien kylvöt siirtyivät. Ongelmat meinasivat pitkittää alkuperäistä urakka-aikataulua. Saviongelmistä johtuen päätettiin välillä rakentaa lyöntipaikkojen ja greenien perustat hiekasta ja sorasta. Yhtään täysimittaista osakekenttää ei Suomessa ole rakennutettu niin pienellä rakennuttajaorganisaatiolla kuin Etelä-Saimaan golfkenttä.

Kaikki kenttään liittyvät lupasiat oli saatu kuntoon ilman suurempia ulkopuolisten aiheuttamia viivästyksiä tai ongelmia. Kenttäarkkitehti oli rakennustöiden aikana sopeutuvainen ja tyytyväinen näkemäänsä.

Klubi

Etelä-Saimaan golfkenttä oli rahapulassa jäädä ilman klubirakennusta. Apuun tuli kuitenkin rakennusliike Oka joustavalla maksuaikataululla.

Kenttä olisi voitu ottaa käyttöön jo loppukesästä 2005, mutta seuran johto halusi varmistaa, että kentän kunto kestää varmasti. Kenttä avattiin keväällä 2006.

Unelma oli toteutunut.

Viipurin Golf vuonna 2018

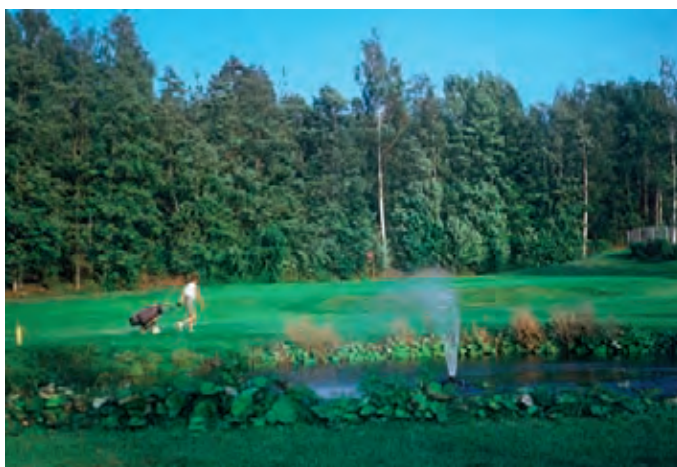
ELI ALLEKIRJOITTANEEN IHKA omia ajatuksia siitä, mitä VG voisi olla 2018, ei edusta muita kuin omia ajatuksia!

”The future starts now”

Tulevaisuutemme alkaa nyt. Se, missä olemme kymmenen vuoden kuluttua, on tämän päivän päätösten summa. On loistava asia, että VG:ssä on aloitettu toimet ja ideariihet siitä, mihin seuramme aikoo suunnata voimavarojaan turvatakseen hyvän tulevaisuuden. Näkymät golfille ovat hyvät: itse tuotteet eli kentät ovat loistavat. Molemmat kenttämme ovat erilaisia mutta kummassakin on paljon loistavia ominaisuuksia, joiden avulla on helppo saada lisää pelaajia, niin aloittelijoita kuin sitten taas vieraspelaajiakin. Lajin pariin on imua, Mikko Ilosen ja Minea Blomqvistin menestyminen on lisännyt näkyvyyttä eri medioissa. Tonin, Antin, Miron ja Annikan menestyminen tuo paikallista näkyvyyttä, joten kiinnostuneet saavat ainakin tietoa. Kaakkois-Suomeen

Kahilanniemi

Kahilanniemen 9-reikäinen kenttä on edelleen kaunis ja täysin pelattavassa kunnossa.

olla rakentamassa useita kenttiä lähivuosina, isot hankkeet tuovat taas lisää pelaajia myöskin Lappeenrantaan, koska olemme kuitenkin keskellä loma-Suomea! Joten yhteistyö alueen muiden kenttien kanssa hyödyttää kaikkia osapuolia.

Kahilanniemi

Vuonna 2018 ”Royal” Kahilanniemi toimii koulutuskenttänä niin aloittelijoille kuin junioreillekin. Vesirange ja harjoitusalueet ovat loistavassa kunnossa. Varsinkin harjoittelijat käyttävät Kahilanniemeä, koska siirtymiin ei mene aikaa. Alkupään väylät (1–4) ovat valaistut, joten pelikausi jatkuu tammikuulle, koska talvet ovat leutoja. Kentän reunalla ovat Lappeenrannan halutuimmat tontit, kukapa ei haluaisi asua keskustassa kauniissa puistomaisemassa! Loistavan sijaintinsa ansiosta junioreiden pelaaminen ja harjoittelu tapahtuu pääsääntöisesti Kahilanniemessä sulassa sovussa senioripelaajien kanssa.

Tuosa

Tuosan kenttä on laajentunut. 18 reiän lisäksi rangen vieressä oli aluksi par 3 -kenttä, jota on laajennettu sittemmin 9 reiän lenkiksi. Itse kenttä on edelleen Suomen kaunein ja haastavin kenttä. Reuna-alueet on laitettu loistavaan kuntoon ja kierrosajat ovat lyhentyneet normaaliin neljään tuntiin. Vierasvenesatama helpottaa vieraspelaajien pelaamista lomakaudella, kun kentälle pääseminen on huomattavan helppoa. Tuosan kenttä on ympärivuotisessa käytössä; talvella kentän alueelle rakennetaan latuverkosto (teiden päälle) ja rangella on hiihtomaa. Huonolumisten talvien johdosta kun hiihtotaito alkaa rapistua nuorisolta!

Seura

Seurassamme on jäseniä 2500, joista junioripelaajia on 500. Olemme siis keski-suuri seura, mutta junioreiden osalta Suomen suurin seura. Ympärivuotinen harjoittelumahdollisuus (sisäharjoittelupaikka ja simulaattori Lappeenrannassa) takaa myöskin kilpailullisen menestyksen. Yhteistyö muiden lajien kanssa mahdollistaa sen, että mahdollisimman moni pääsee kokeilemaan lajia.

Lajikulttuuri on muuttunut. Parkkipaikalla ei enää vaihdeta varusteita vaan se tehdään pukuhuoneessa. Kännykät suljetaan Luukkaansalmen sillalla jonne myöskin jätetään tittelit ja kiire, kentällä kaikki ovat vain golfareita. Poistuttaessa 18 greeniltä pelaajilla on hymy kasvoilla, pelaamisesta on nautittu!

Clubipelaajan suurin ongelma on edelleen slaiSSI driverilla ja duffit chipatessa!

Kyseessä oli tietenkin vieraspelaaja, jonka mielestä golfissa pitää aina avata puuykkösellä!

Kerran kesällä keskiviikkona

MATILLA JA MAIJALLA oli tapana kävellä lenkki Pappilanniemeen ja takaisin. Matti ei jaksanut kiinnostua morsiamensa jutuista, sillä enemmän häntä kiinnosti noilla vihreillä kentillä kulkevat ihmiset. Mies pysähtyi matkan varrella useasti seuraamaan golf-porukoiden upeita tai surkeita lyöntejä.

Kerran taas, eräänä sunnuntaina Matti jäi uteliaana tuijottamaan ristikkoaidan taakse golfareita.

Silloin Maija sen keksi! Matin 50-vuotispäivä oli lähestymässä ja hänen olisi hankittava sulhaselleen lahja. Jotain erikoista sen pitäisi olla, mutta kuitenkin henkilökohtaista. Matille voisi ostaa lahjaksi golfkurssin! Sen jälkeen mies voisi päättää itse, jatkaako harrastusta ja hankkisi omat välineet vai lopettaisiko pallottelun kurssin jälkeen. Matin tulevat appivanhemmat halusivat osallistua myös lahjanhankintaan. Eräänä päivänä Maija marssi Viipurin Golfin toimistoon seteleiden kanssa ja sai mukaansa lahjakortin, joka oikeutti alkeiskurssin käymiseen.

Matti ilmoittautui kurssille innoissaan, mutta nähdessään kurssisuunnitelman oli hieman pettynyt.

He olivat suunnitelleet Maijan kanssa menevänsä vihille kirkon sakastissa ”ensi kesän keskiviikkona”, ihan hiljaisesti kahden todistajan läsnä ollessa. Hääpäivä oli lyöty jo lukkoon, kuulutukset haettu ja papin kanssa sovittu. Morsiamen upouusi Tuuterin kansallispukukin odotti vaatehuoneessa kantajaansa. Sormuksessa oli päivämäärä jo kaiverrettuna, vihkimistä ei kurssin takia voisi siirtää.

Sulhanen aloitti kurssin muiden tapaan, mutta ei ilmoittanut naimisiinmenoaikeistaan kenellekään.

Tiistaina 5.6.2001 hän mainitsi opettajalle että huomenna hän saattaisi hieman myöhästyä, mutta tulisi kumminkin. Opettaja nyökkäsi hyväksymisen merkiksi.

Sulhanen jännitti vihkipäivänään enemmän illan golfopetuksen swingejä ja putteja kuin itse vihkitoimitusta. Olihan vihkiminen hänellekin jo toinen kerta. Tällä kertaa ei kuitenkaan tarvinnut kävellä pitkin kirkon kumisevia käytäviä häävieraiden seuratussa uteliaana penkistä. Vihkitoimitus on lyhyt ja asiallinen. Todistajina toimi Maijan työkaveri ja toisena suntio virkansa puolesta.

Valokuvaaja ilmoitti myöhästyvänsä reilun tunnin verran. ”Nuoripari” päätti lähteä kaupungille ja palata sitten sovittuun aikaan takaisin kuvauspaikalle, Lappeenrannan kirkon upeille valleille. Kaupungilla Matin tekee mieli saada jäätelöä. Maija kieltäytyy herkusta, sillä jäätelö saattaisi pilata meikin ja sotkea vaatteet. Tänään oli kesäkuun ensimmäinen lämmin ja aurinkoinen päivä, onneksi. Tulisi varmaan hyviä valokuvia iltapäivän valossa.

Matti astelee jäätelökioskille tumma puku yllään. Mummut katselevat uteliaana sulhasmiestä, jolla on vaaleanpunainen ruusu rinnuksissa ja runsaasti harmaata hiuksissa. Maija jää keskustan penkille istumaan, mutta nousee pian jaloittelemaan kuumuuden takia. Ryhmä japanilaisia turisteja huomaa Maijan ja he piirittävät naisen uteliaana. He olettavat että Maija hienoine, värikkäine

pukuineen, kukkavihko käsissään on kaupungin maskotti tai jonkinlainen opas. Japanilaiset haluavat kansallispukuisen Maijan mukaan ryhmäkuviin ja sen jälkeen yksi ja toinen tummapukuinen japanilaismies haluaa tulla kuvatuksi ”flower-girlin” kanssa. Maija lähtee leikkiin mukaan, poistuessaan japanilaiset huutavat kuorossa kiitoksiaan.

Vihkikuvauksen aikana Matti tuskailee aikataulujen kanssa. Vielä olisi ehdittävä Wolkoffille syömään ennen golfkurssia. Ammattikuvaaja haluaa tehdä työnsä hyvin ja hän maanittelee sulhasta rentoutumaan ja hymyilemään. Matin otsa on hiestä märkä, kun kuvaus loppuu, nyt äkkiä syömään.

Ruoka on hyvää ja Talon Leipä vielä parempaa. Tarjoilija ehdottaa jälkiruokaa, mutta Matti kuiskaa uudelle vaimolle: ”Syöt sitten kotona jäätelöä kun jäät illalla yksin”.

Kurssi on alkanut läheisellä kentällä kello 18.00. Tiedossa on harjoittelua ja Pohjolan valoisa yö.

Matti vaihtaa hikisen tumman pukunsa Safarihenkiseen vaatetukseen ja golfkenkiin. Lähtiessään hän muistaa ottaa naulakosta vielä lippalakin ja jääkaapista ison vesipullon. Maija jää yksin kotiin vaatekasojen keskelle. Hän vaihtaa ylleen lilan paitulin ja kauhoo pakasteesta ison kasan jäätelöä.

Maija katsoo sähköpostit. Aikuisilta lapsilta on tullut sähköisiä onnittelukortteja ja he tivaavat äitiä lähettämään digikuvia vastanaineista. Myös Matin lapset ovat lähestyneet sähköisin onnitteluin. ”Vahinko ettei minulla ole niitä japsien yhteystietoja”, hymähtää Maija itseksensä. Hän laittaa Bachin soimaan ja nauttii jäätelöstä keinutuolissa istuen.

Ilta kuluu, Mattia ei kuulu, kurssiaikahan oli 4–5 tuntia iltaisin. Maija tiesi että näin tulisi käymään, tämä oli vasta alkusoittoa edessä olevalle golf-leskeydelle, näin hän ajatteli. Mutta pitihän miehellä jokin hyvä harrastus olla. Rouva menee kaapille ja kaataa itselleen ison lasin konjakkia. Onpas se hyvää ja pehmeänmakuista, sitä täytyy ottaa lisää, ainakin vielä yksi samanlainen.

Rasittava päivä saa Maijan uneliaaksi. Makuukamari tuntuu houkuttelevalta viileydessään.

Illalla kello 23 aikaan Matti tulee kotiin. He olivat sopineet aiemmin yhteisestä iltauinnista viereisessä Saimaassa. Rouva tuhisee sikeässä unessa sängyssä. Matti hymyilee tyytyväisenä ja pitelee kädessään Green Cardia. Siinä on päivämäärä 6.6.2001.

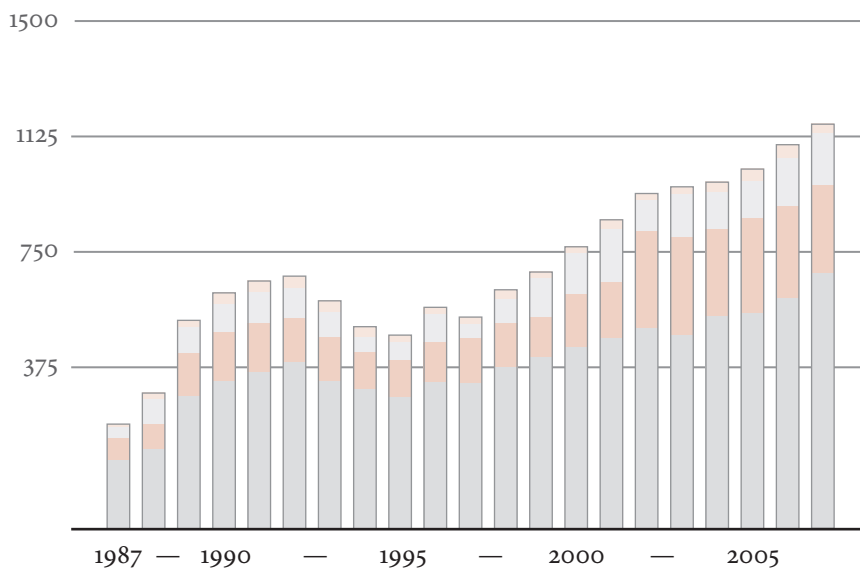
TARINOITA MATKAN VARRELTA

Golf saattaa olla joskus taruakin ihmeellisempää ja täynnä tilastollisesti harvinaisia sattumia. Joskus 2000-luvun alussa kilpailijaryhmä odotteli Kahilanniemen kasiväylän päässä pääsyä ysviväylän tiiauspaikalle avaamaan, kun se sai aitiopaikalta todistaa harvinaistakin harvinaisempaa osumaa.

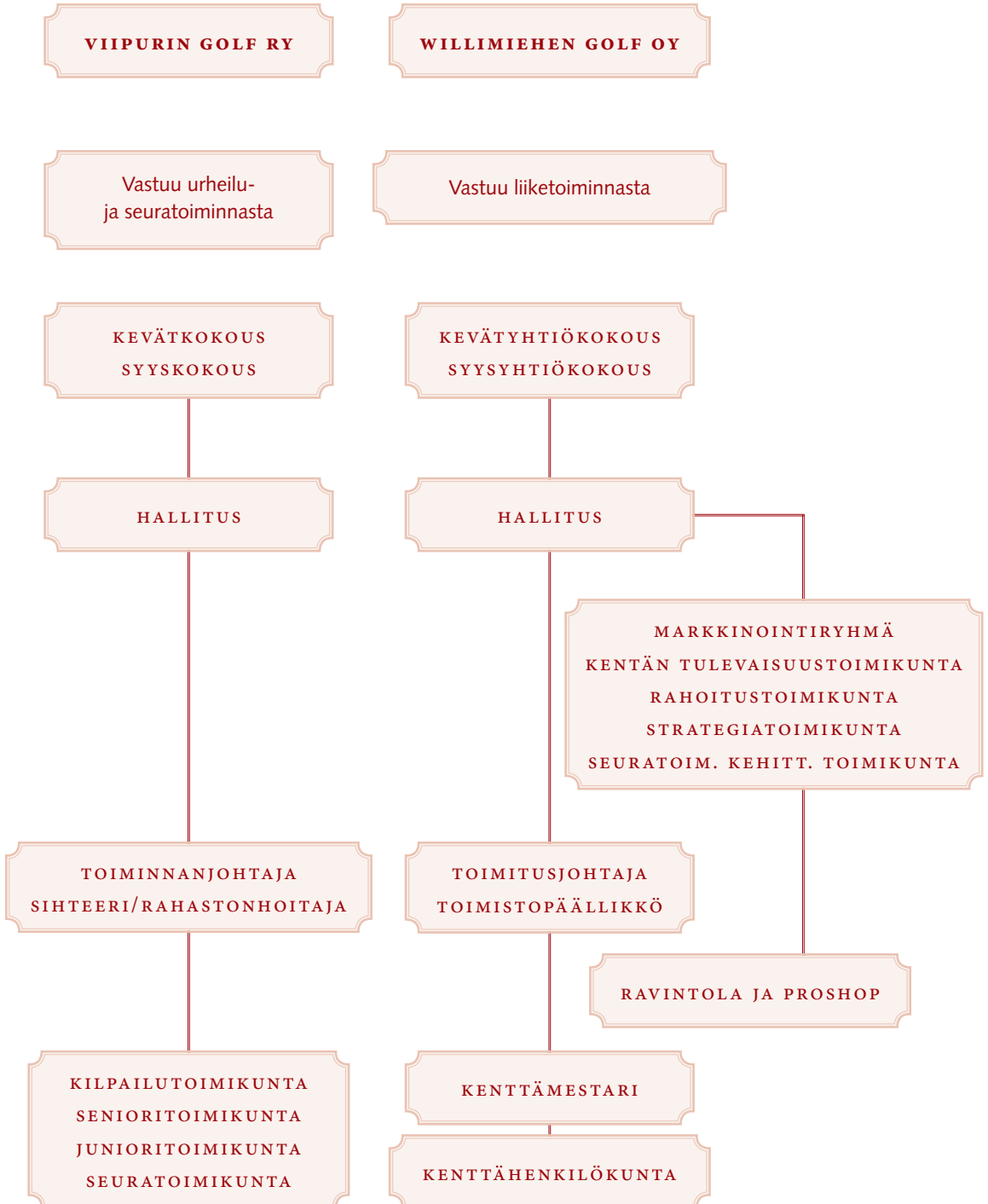
Edeltävän ryhmän pelaaja löi juuri ysviväylälle avaustaan, kun sama tapahtui lähes samaan aikaan vastakkaisessa suunnassa viitosväylän lyöntipaikalla. Sieltä pelaajan draivi karkasi kuitenkin hivenen vasemmalle pallon suunnatessa kohti viereistä väylää. Pallot lähestyivät toisiaan ja samassa silmänräpäyksessä ne törmäsivät ilmassa yhteen ysviväylän yläpuolella. Tarkassa osumassa riitti porukalla kerrakseen ihmettelemistä.

Jäsenmäärän kehitys

	MIEHET 666	NAISET 272	POJAT 106	TYTÖT 16	YHTEENSÄ	MUUTOS
1985	153	26	7		186	
1986	150	38	16	2	206	20
1987	180	38	18	5	241	35
1988	199	44	53	13	309	68
1989	315	102	81	20	518	209
1990	365	136	87	26	614	96
1991	380	160	88	22	650	36
1992	413	171	89	17	690	40
1993	352	151	87	16	606	-84
1994	339	135	79	13	566	-40
1995	325	128	86	13	552	-14
1996	361	134	78	11	584	32
1997	358	153	79	11	601	17
1998	407	151	78	12	648	47
1999	436	166	86	15	703	56
2000	483	188	91	11	773	70
2001	516	210	115	23	864	80
2002	584	227	115	18	946	85
2003	574	233	127	23	957	11
2004	601	245	121	24	991	34
2005	608	251	127	21	1007	10
2006	666	272	106	16	1060	53
2007	705	294	119	18	1136	76

Organisaatiot

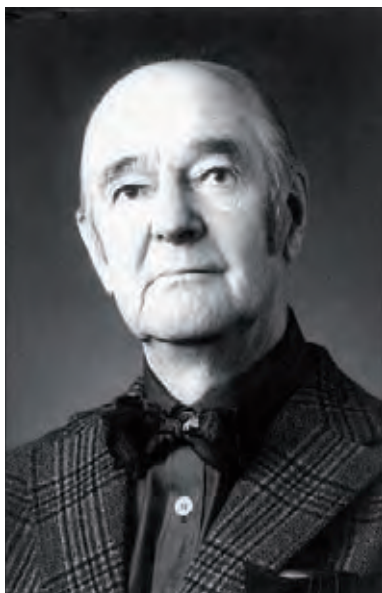
Viipurin Golf ry:n puheenjohtajat

HUGO YRJÖLÄ
1938 – 1944

VÄINÖ PELKONEN
1952 – 1960

TAUNO H. KOTILAINEN
1961 – 1976

KARI KIURU
1977 – 1981

TOM HULTIN
1982 – 1991

MIKKO PEKKONEN
1992 – 1993

TAPANI LARES
1994 – 1995

REIJO PAJANAN
1996

VIIPURIN GOLF RY:N PUHEENJOHTAJAT

JORMA TÖYRI
1997 – 1998

SEPPO URPALAINEN
1999 – 2001

REIJO PAAJANEN
2002 – 2007

JUKKA-PEKKA KOSKINEN
2008 –

Mestarit kautta aikain

VG:n mestaruus

	POJAT (21 v. ASTI)	B-MESTARUUS (PB)
1989	Ahokas Jaakko	
1990	Ketola Risto	
1991	Ranta Tuomas	
1992	Mäkelä Juha	
1993	Karhunen Janne	
1994	-	
1995	Karjalainen Toni	
1996	Sinkko Jari-Pekka	
1997	Kakko Anttu-Samuli	
1998	Alamäki Jaakko	
1999	Ahokas Antti	
2000	Inki Henri	
2001	Ahokas Antti	
2002	Ahokas Antti	
2003	Asikainen Jonne	
2004	Veijalainen Miro	
2005	Asikainen Jonne	
2006	Asikainen Jonne	Kouhia Henri
2007	Rissanen Eino	Nuutinen Roope

MESTARIT KAUTTA AIKAIN

	MIEHET A	MIEHET B
1939	Pelkonen Väinö	
1943	Pelkonen Väinö	
1954	Pelkonen Kai	
1955	Drews Ossa	
1956	Kylliäinen Erkki	
1957	Kylliäinen Erkki	
1958	Kopsa Pentti	
1959	Kemppi Esko	
1964	Kokkonen Pentti	
1965	Pelkonen Harri	
1966	Toropainen Pekka	
1973	Kokkonen Pentti	
1974	Kemppi Esko	
1975	Heinonen Pertti	
1976	Mielikäinen Juha	
1977	Heinonen Pertti	
1978	Mielikäinen Juha	
1979	Mielikäinen Juha	
1980	Mielikäinen Juha	
1981	Mielikäinen Juha	
1982	Mielikäinen Juha	
1983	Mielikäinen Juha	
1984	Mielikäinen Juha	
1985	Mielikäinen Juha	
1986	Mielikäinen Juha	
1987	Mielikäinen Juha	
1988	Heinonen Jari	
1989	Heinonen Jari	
1990	Mielikäinen Juha	
1991	Heinonen Jari	
1992	Mielikäinen Juha	
1993	Heinonen Jari	
1994	Heinonen Jari	
1995	Helkala Jussi	
1996	Helkala Jussi	
1997	Karjalainen Toni	
1998	Mielikäinen Juha	
1999	Karjalainen Toni	
2000	Ahokas Antti	
2001	Kähärä Kai	
2002	Inki Henri	
2003	Mielikäinen Juha	
2004	Asikainen Jonne	
2005	Asikainen Jonne	
2006	Veijalainen Miro	Buure Otto
2007	Rissanen Eino	Aaltonen Pentti

SENIORIMIEHET		VETERAANIMIEHET (65 JA YLI) Palkinnon lahjoittanut Tenho Ruotsalainen, Lpr
1984	Nokkala Lauri	
1985	Ruotsalainen Tenho	
1986	Kokkonen Pentti	
1987	Kokkonen Pentti	
1988	Kokkonen Pentti	
1989	Kokkonen Pentti	
1990	Kokkonen Pentti	
1991	Kokkonen Pentti	Ruotsalainen Tenho
1992	Kokkonen Pentti	Ruotsalainen Tenho
1993	Kokkonen Pentti	Lahti Tapani
1994	Kokkonen Pentti	Ruotsalainen Tenho
1995	Kokkonen Pentti	Ruotsalainen Tenho
1996	Hedman Timo	Lahti Tapani
1997	Hämäläinen Seppo	Lahti Tapani
1998	Helkala Raimo	Lahti Tapani
1999	Hedman Timo	Ekholm Juhani
2000	Tirkkonen Esko	Hämäläinen Seppo
2001	Tirkkonen Esko	Lahti Tapani
2002	Heinonen Teuvo	Hämäläinen Seppo
2003	Heinonen Teuvo	Hämäläinen Seppo
2004	Heinonen Teuvo	Hämäläinen Seppo
2005	Heinonen Teuvo	Hämäläinen Seppo
2006	Heinonen Teuvo	Hyyrinen Aapo
2007	Käyhty Teuvo	Hyyrinen Aapo

MESTARIT KAUTTA AIKAIN

NAISET		TYTÖT (21V. ASTI)
1959	Kokkonen Eva-Lisa	
1984	Kokkonen Eva-Lisa	
1985	Kokkonen Eva-Lisa	
1986	Kokkonen Eva-Lisa	
1987	Kokkonen Eva-Lisa	
1988	Ilves Anneli	
1989	Kokkonen Eva-Lisa	
1990	Kokkonen Eva-Lisa	
1991	Kokkonen Eva-Lisa	
1992	Kokkonen Eva-Lisa	
1993	Suninen Eeva	
1994	Naumanen Sirkka	
1995	Toivakka Tuula	
1996	Karviola Maija	
1997	Toivakka Tuula	
1998	Toivakka Tuula	
1999	Somerharju Anneli	
2000	Toivakka Tuula	
2001	Paajanen Leena	
2002	Ketola Anni-Maija	
2003	Lehtoviita Anni	Lehtoviita Anni
2004	Lehtoviita Anni	Pirhonen Laura
2005	Korja Minna	Pirhonen Laura
2006	Korkeila Annika	Pirhonen Laura
2007	Korkeila Annika	Pirhonen Laura

SENIORINAISET (50-59) Palkinnon lahjoittanut Pentti Kokkonen, Lpr		VETERAANINAISET
1993	Kokkonen Eva-Lisa	
1994	Kinnunen Kaija	
1995	Kokkonen Eva-Lisa	
1996	Kokkonen Eva-Lisa	
1997	Suninen Leena	Kokkonen Eva-Lisa
1998	ei osanottajia	Kokkonen Eva-Lisa
1999	Suninen Leena	Kokkonen Eva-Lisa
2000	ei osanottajia	
2001	Ketola Anni-maija	Kokkonen Eva-Lisa
2002	Houni Greta	Kokkonen Eva-Lisa
2003	Aaltonen Inga	Lähtelä Eeva
2004	Ketola Anni-Maija	ei osanottajia
2005	Paajanen Leena	ei osanottajia
2006	Paajanen Leena	Aaltonen Inga
2007	Reinikka Maija	Aaltonen Inga

Anskin Este

Anskin Este – VG:n tasoituksellinen reikäpelimestaruus
Palkinnon lahjoittanut johtaja U. Nousiainen, Viipuri

1943	P. Toropainen
1954	Kai Pelkonen
1955	P. Ollikainen
1956	Lauri Rännänen
1957	H. Purjola
1958	T. Relander
1959	Esko Kemppi
1960	Esko Kemppi
1976	Ilkka Kotilainen
1977	Pekka Kaarna
1978	Juha Mielikäinen
1979	Juha Mielikäinen
1980	Kaarlo Pyykkö
1981	Pertti Heinonen
1982	Jari Heinonen
1983	Hannu Roisko
1984	Juha Mielikäinen
1985	Timo Rönkä
1986	Harri Naumanen
1987	Kari Metsäkallio
1989	Timo Salakari
1990	Erkki Hämäläinen
1991	Matti Sakara
1992	Juha Pekkonen
1993	Matti Hetemaa
1994	Kari Rissanen
1995	Kari Rissanen
1996	Kari Risanen
1997	Tomi Vuorinen
1998	Henri Paajanen
1999	Jukka Tuovinen
2000	Hannikainen Tuomas
2001	Kari Rissanen
2002	Julius Rissanen
2003	Petri Venäläinen
2004	Kari Liikkanen
2005	-
2006	Jukka-Pekka Koskinen
2007	Olli Jakonen

Kiikan Malja

VG:n perhemestaruuskilpailu

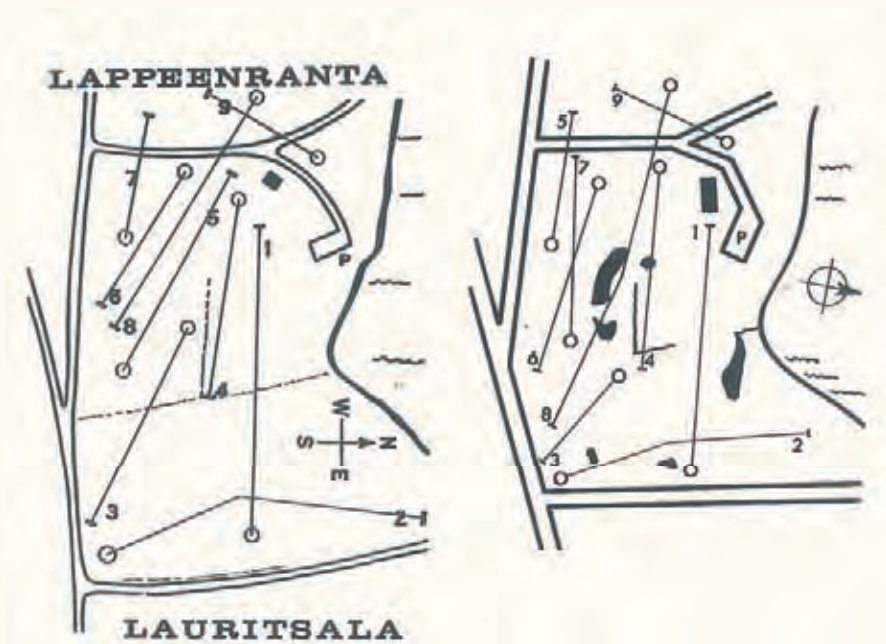
Palkinnon lahjoittanut kauppaneuvos Martti Kiikka, Viipuri

1998	Henri ja Jorma Paajanen
1999	Kari ja Kare Lehtonen
2000	Jani ja Mikko Raitavuo
2001	Jani ja Mikko Raitavuo
2002	Satu Karikoski ja Miro Veijalainen
2003	Jari ja Johannes Karviola
2004	Jani ja Mikko Raitavuo
2005	Anssi ja Alekski Paunonen
2006	Lauri ja Markus Melanen
2007	Juha ja Antti Mielikäinen

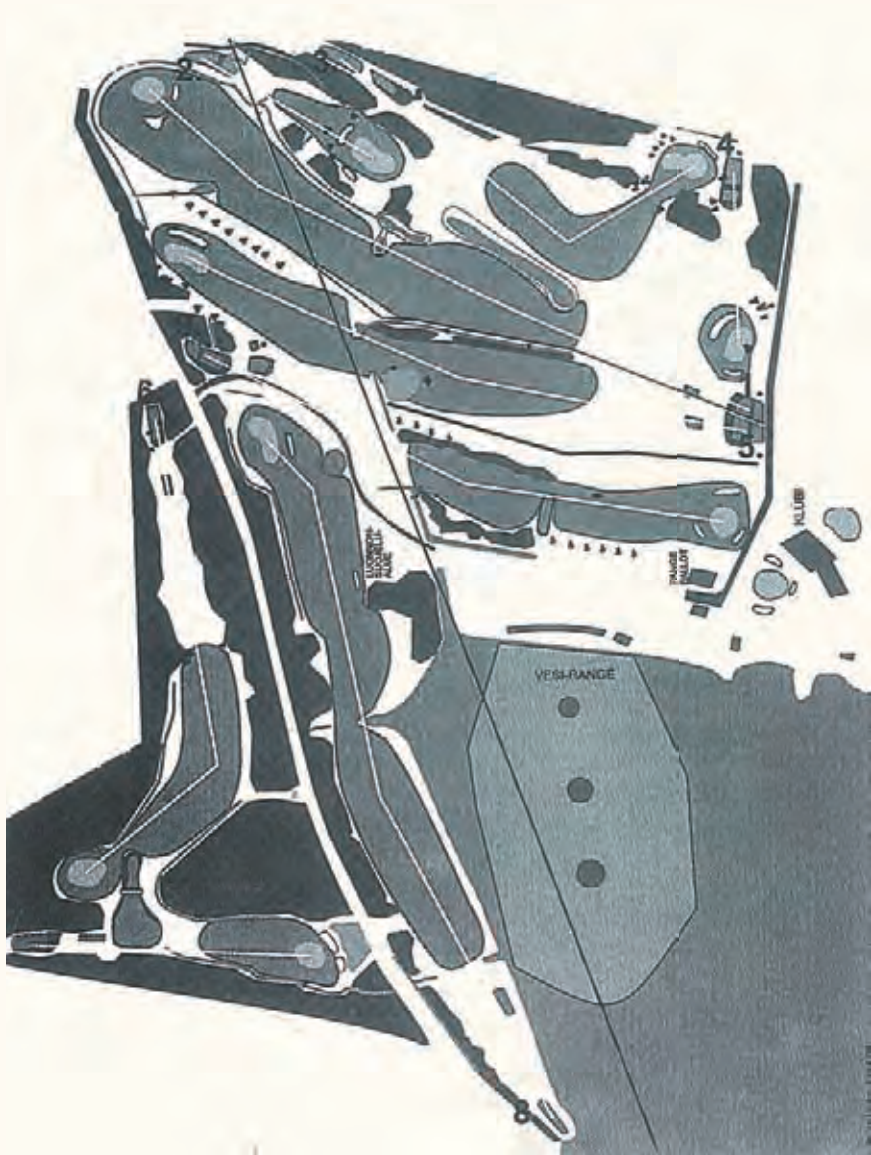
VIIPURIN GOLF RY
60 VUOTTA

Historiaa vuosilta 1988 – 97

KYMMENEN MENNYTTÄ VUOTTA ovat olleet Kahilanniemessä täystyöllisyyden aikaa. Kenttää on laajennettu, uudistettu ja kunnostettu tulevaisuutta varten. Viipurin Golf on rakennuttanut tila- ja palvelutarpeet tyydyttävän uuden klubirakennuksen. Lyöntiharjoitusalue löytyy Pappilanlahdelta ja muutkin harjoitusalueet ovat kunnossa. Seuran jäsenmäärä on tasaisesti kasvussa, ja suuresta klubilainasta huolimatta talous tasapainossa.

Väyläkaaviot 1 ja 2

Kahilanniemi

Nykyinen väylästä
vuodesta 1993.

Samaan aikaan kun maan toiseksi vanhin golfseura, Viipurin Golf ry vietti 50-vuotisjuhlaa 1988, kentällä oli menossa seuran historian kallein rakentamisurakka. VG sai Kymmene Oy:ltä lisää vuokramaata Ampujalantien itäpuolelta. Alueelle raivattiin ja rakennettiin uudet kuutos- ja seiskaväylät.

Samanaikaisesti rakennustyön alla oli uusi kasiväylä Ampujalantien ja Pappilanlahden väliselle ranta-alueelle. Tämä kävi mahdolliseksi, kun Luukkaansalmen silta valmistui ja ajoliikenne Pappilansalmen lossin kautta päättyi. Tialue jäi kevyen liikenteen käyttöön.

Kentän laajennus oli tuossa vaiheessa jo ehdoton välttämättömyys, sillä seuran jäsenmäärä ja aktiivipelaajien joukko oli lähtenyt ripeään kasvuun. Miljoona-

urakan alustavat työt alkoivat helmikuussa 1988. Laajennusosalla päästiin pelaamaan jo seuraavan vuoden kesällä. Pelaaminen entisillä kapeilla ja ristiin menevillä väylillä oli käynyt pelaajille jo todella vaaralliseksi.

Kentän II vaiheen lähes puolen miljoonan markan muutos- ja perusparannustöistä sovittiin Lappeenrannan Kuormausmiesten kanssa tammikuussa 1989. Vanhan kentänosan väyliä uudistettiin, Mummola purettiin, maalyöntipaikkojen rakentaminen aloitettiin, metsää raivattiin ja tietysti kenttää kuivatettiin taas. Kahilanniemessä on

Kahilanniemi

Väylä 6
syksyllä 1988.

Kahilanniemi

Väylä 7
vuonna 1988.

varmasti golfkentän kuivattamisen maailmanennätys. Sitä on jatkunut nyt 37 vuotta. Mutta työn jälki puhukoon puolestaan.

Palvelut kuntoon

Jäsenmäärän jatkuvan kasvun myötä heräsi myös vakavampi keskustelu uuden klubirakennuksen tarpeellisuudesta. Vuonna 1982 rakennettu klubi oli käynyt auttamattoman pieneksi ja sosiaalituloiltaan suorastaan askeettiseksi. Ravintola ja myyntipalvelut olivat klubin kulmauksessa pienessä kioskissa.

1.12.1990 vuosikokous antoi hallitukselle valtuudet ryhtyä kaikkiin tarvittaviin toimiin, jotka liittyivät uuden klubirakennuksen ja siihen liittyvien hankkeiden toteuttamiseen.

Kahilanniemi

Väylä 7
vuonna 1998

Klubirakennus

Lentokentän klubirakennus palveli pitkään myös Kahilanniemessä.

Seura sai kunnallispoliittiset potkut ajatukselle klubista ja kentän laajentamisesta Imatrantien toiselle puolelle Pappilan pellolle. Kysynnässä oli myös nykyisen kuutosviheriön yläpuolella sijaitseva vanha pappila, nykyinen Kaukaan tehtaiden koulutusrakennus, mutta tuolloin yhtiö ei ollut halukas luopumaan tilasta. Näin päädyttiin nykyiselle paikalle kentän välittömään läheisyyteen, mikä toimintojen joustavuuden kannalta olikin a ja o.

Uuden klubirakennuksen käytännön rakennustöihin päästiin lokakuussa 1991. Harjannostajaisia vietettiin helmikuussa 1992 ja tilat saatiin käyttöön heti alkukesästä. Rakennuksen viralliset vihkiäiset järjestettiin 1.8.1992. Kalusto mukaan lukien rakennuksen hinnaksi tuli lähes kolme miljoonaa markkaa.

Tämä oli ja on seuralle taloudellisesti haastava hanke, sillä koko projekti

Klubirakennus

Hengekäs, mutta pieni klubirakennus vuodelta 1982.

Klubirakennus

Kyllä tässä viihtyy, Kahilanniemen klubirakennus 1992.

toteutettiin lainarahalla. Rakennusaikaisen tiukan tinkimisen ja tavaran kerjuun lisäksi kuvaan kuului VG:n perinteinen talkoohenki. Senioritoimikunta rakensi talkoilla alakertaan 184 mailakaappia ja kokosi toimiston tarvitseman kaluston. Talkootyöntunteja kertyi 370. Pelaamisen ja yleisen viihtymisen kannalta ajanmukaiset palvelut ja tilat olivat tervetulleet.

Jäsenrakenne uudistuu

Jäsenmäärän kehitys:

1988	309	1993	636
1989	518	1994	566
1990	614	1995	552
1991	650	1996	584
1992	680	1997	601

Jäsenmäärän kasvulle ei näyttänyt vuosikymmenen vaihteesta eteenpäin olevan minkäänlaisia rajoja. Uusia jäseniä tuli uskomattomaan ennätysvauhtiin. Kaupungilla liikkui itsepintainen väittäjä, että VG on asettamassa katon kokonaisjäsenmäärälle. Tätä taustaa vasten kasvu ei ollut todellista. Monet halusivat vain varmistaa paikkansa ennenkuin ovet pantaisiin kiinni?

Huoli seuran taloudesta nousi pintaan 1993. Taloudellisen tilanteen turvaamiseksi oli tuoksi vuodeksi korotettu liittymis-, jäsen- ja pelikausimaksuja. Korotukset aiheuttivat kuitenkin vastareaktion. Kokonaisjäsenmäärä kääntyi laskuun ja uusia jäseniä liittyi seuraan vain vajaat kaksikymmentä.

Samalla kun lama, työttömyys ja yleiset rahahuolet painoivat päälle, myös aktiivipelaajien määrä väheni. Vuonna 1993 vain puolet jäsenistä maksoi pelikausimaksun. Seuran tilintarkastajat huomauttivat jo likviditeettikriisin uhasta. Talouden notkahdus kesti onneksi vain yhden kauden. Tänäpäin yhdistyksen maksuvalmius on kunnossa ja velkaakin on lyhennetty nopeammin kuin aikataulu olisi edellyttänyt.

Pappilanpelto asuinrakentamiseen ja puistoalueeksi

Keväällä 1990 Lappeenrannan kaupungin asettama Pappilanpelto-työryhmä antoi loppuraporttinsa kaupungin keskustan lähellä olevan, arvokkaaksi koetun alueen tulevasta käyttötarpeesta. Työryhmä päätyi esityksessään siihen, että alueelle rakennetaan palvelukeskus ja asuntoja vanhuksille sekä nuorille lapsiperheille. Samalle alueelle saataisiin viihtyisä arboretum-luonteinen puistoalue. VG oli lisätilan tarpeessa elättänyt orastavaa mahdollisuutta

laajentaa toimintaansa Pappilanpellolle, Imatrantien ja Valtakadun väliselle alueelle. Suunnitelmissa oli pari uutta väylää ja uusi klubirakennus. Nämä toiveet voitiin unohtaa kaupungin työryhmän tekemien esitysten jälkeen. Varsinaisen selvitystyön ohella Pappilanpelto-työryhmä halusi ymmärtää myös VG:n laajentamistarpeita. Työryhmä esittikin, että golfkenttää voitaisiin laajentaa Pappilanniemeen. Työryhmä edellytti lausunnossaan, että laajennuksessa pitää turvata alueelle ominaisten kasvillisuus- ja eläimistöalueiden säilyminen ja yleinen ulkoilu.

Pappilanniemi linnuille

Työryhmän esille nostama Kahilanniemen käyttömahdollisuus nosti myrskyn Pappilanlahdella. Pappilanniemen kärki- ja keskiosa olivat jo yleiskaavassa suojelualuetta, mutta Ampujalantien pohjoispuolella ollut aluekaista Pappilanlahdelta lossille oli yleiskaavassa merkitty selvitysalueeksi. Asemakaavamuutoksella alue oli yleiskaavassa

merkitty selvitysalueeksi. Asemakaavamuutoksella alue olisi periaatteessa voitu osoittaa golfkentän laajennukseen. Tämä olisi mahdollistanut pitemmällä aikajänteellä täyspitkän 18-reikäisen kentän rakentamisen.

”Pappilanniemen luontoon ei saa enää kajota”, Lappeenrannan Seudun Luonnonsuojeluyhdistys kirjelmöi kaupunginhallitukselle. ”Golfkentän tulo Pappilanniemeen tuhoaa maakunnallisesti arvokkaan suojelukohteen kasviston, linnuston, ja hyönteisfaunan lopullisesti” kirjelmöivät biologian ja maantieteen opettajat kaupunginhallitukselle. ”Pappilanniemessä pesii Etelä-Karjalan rikkain lehtolinnusto” viestittää lintutieteellinen yhdistys. Koko kevään 1990 alueen lehdistössä käytiin kiivasta keskustelua Pappilanniemestä ja golfista yleensäkin.

Luontojärjestöjen lisäksi kantojaan esittivät hanakasti myös yksityiset ihmiset. Valitettavan usein nimimerkin suojassa. Tom Hultin VG:n puheenjohtajana, mutta myös yksityishenkilönä joutui asian yhteydessä maut-

Kahilanniemi

Kasiväylän vierestä rannan puolelta löytyi harvinainen kasvi, ojakuurjenpolvi.

toman uhkailun ja kohtuuttoman ryöpytyksen kohteeksi. ”Ne eivät olleet ihanimpia hetkiä elämässä”, kuvailee Hultin kevään historian valossa sen aikaisia tuntojaan.

Keskustelu Pappilanniemestä päättyi lopullisesti kun VG oli päässyt sopimukseen uuden klubirakennuksen sijoituspaikasta. Ajatus niemestä hautautui itsekseen. Sen tarkempia suunnitelmia Pappilanniemeen ei koskaan tehtykään. Selkeäksi tavoiteajatteluksi muodostui Suomen parhaan 9-reikäisen golfkentän rakentaminen Kahilanniemeen.

Ojakurjenpolvi ja lähde suojellaan

Jo aikaisemmin, kun nykyisiä 6, 7 ja 8 väyliä alettiin rakentaa VG joutui luon-toihmisten silmätikuksi. Keskinäisissä neuvotteluissa seura lupasi suojella kaiken, mikä alueella arvokasta on. Alue käytiin läpi luonnonsuojelijoiden kanssa ”suurenuslasi kädessä”. Kasiväylän vierestä rannan puolelta löytyi harvinainen kasvi, ojakurjenpolvi. Kasvi erotettiin pelialueelta paaluilla täydelliseen suojeluun. Paalutetulle alueelle ei saa jalallaan astua. Näin syntyi luonnonsuojelijoiden kanssa eräänlainen ”linnarauha” Kahilanniemeen. Samassa yhteydessä päätettiin suojella ykkös- ja viitosväylän erottava koivukujan päässä sijaitseva kirkasvetinen pulppuva lähde. Lähde toimii edelleen golffaajien juomapullojen erinomaisena tankkauspisteenä.

Harjoittelusta ongelmia

Yli 30 vuotta Kahilanniemessä elettiin ilman kunnollista lyöntiharjoitusaluetta. Keväisin tuntumaa haettiin alusta alkaen entisellä nelosväylällä (nykyinen 5 väylä) klubille päin nousevaan rinteeseen. Tämä alue vapautui aina ensimmäiseksi talven lumista. Mutta harjoittelu-aika jäi lyhyeksi. Heti kun kentälle päästiin pelaamaan, harjoittelu alueella kävi mahdottomaksi. Jäsenmäärän kasvu ja pelaajien harjoittelumotivaation lisääntyminen kasasivat paineita kunnollisen harjoittelun saamiseksi.

1988 saatiin keskussairaalan entiselle halkovarastoalueelle uusi lyöntiharjoitus-alue. Paikka sijaitsi nykyisen autojen parkkoitusalueen paikalla. Vuotta myöhemmin seuravalmentajat Ossi Sutinen ja Matti Hetemaa sekä pro Pertti Ahokas esittivät seuran johdolle syvän huolestumisensa huonoista harjoitus- ja koulutusolosuhteista. Sairaalan halkolaani on auttamattomasti liian lyhyt ja kapea täyspainoiseen lyöntiharjoitteluun. Alue soveltuu vain alkeisopetukseen ja lähipeliharjoitteluun. Mutta kun maapinta-alaa harjoituskentälle ei yksinkertaisesti ole, päätetään seuraavaksi kaudeksi rakentaa vanhalle parkkialueelle rannan tuntumaan lyöntiverkot.

Kahilanniemi

Tenho Ruotsalainen, Juha Mielikäinen ja Pro Juha Hämäläinen swingin opettelussa 4-väylällä 1974.

Pari vuotta verkkoihin mätkitään palloja vaihtelevalla mielenkiinnolla. Ongelma on sama kuin talviharjoittelussa urheilutalolla sisätiloissa. Lyönnin onnistumisesta ja erityisesti sen lopputuloksesta ei saa todellista kuvaa. Näin ei voida jatkaa loputtomiin.

Vesirange ratkaisi harjoitusongelman

Koko Kahilanniemen olemassaolon ajan hiertänyt ongelma kunnollisen harjoitusalueen puutteesta ratkesi yllättävällä, mutta kaikkia miellyttäneellä tavalla.

Ossi ”Oki” Sutinen junaili 1992 Kahilanniemeen vesirangen. Vuoden käytössä ollut laitteisto löytyi Helsingistä Masters’in kentältä tarpeettomana. Noin 220 metriä pitkä ja 120 metriä leveä harjoituslyöntialue Pappilanlahdella aivan kentän tuntumassa oli ratkaisuna ihanteellinen. Noin 55 000 markkaa maksanut laitteisto ei ollut taloudellisesti riskisijoitus, päinvastoin. Se on maksanut itsensä takaisin jo moneen kertaan ensimmäisen kuuden vuoden aikana.

Junioritoiminnan kehittämiseksi lyöntiharjoitusmahdollisuuksien paraneminen oli ehdoton edellytys. Vesirangea käyttää toki tehokkaasti myös varttuneempi, taitotasostaan kiinnostunut pelaajajoukko. Viime vuonna lyöntilavoilta lähti ilmaan ja veteen 600 000 harjoituspalloa.

Vesirange

Vesirange asennettiin ensimmäistä kertaa talkoilla vuonna 1992.

Vesirange

Vesirangella swingi löytyy jos on löytyäkseen.

Kenttähenkilökuntaa

Eija Pullinen ja Kai Kähärä elävät työntäyteistä aikaa.

Kenttä on juhlakunnossa

Kentänhoitokalustossa on tapahtunut parissa vuodessa aivan ratkaiseva parannus. Tuorein konehankinta, keväältä 1998 on Kubota ST30-pienoistraktori, missä lisälaitteena on raffileikkuri ja etukauhakuormaaja. Kone soveltuu myös väylien lannoitukseen. Kaksi vuotta käytössä ollut Toro 3100-greenileikkuri on tarpeensa osoittanut. Siinä on leveämpi leikkuri kuin toisessa seuran Toro 3000-leikkurissa. Uudempi leikkuri seuraa paremmin alla olevaa maaperää. Molemmilla Toroilla voidaan ajaa greenit, foret ja lyöntipaikat. Niillä voidaan lisäksi pystyleikata ja ilmastaa. Kentän varsinainen yleiskone on Cusman. Se soveltuu tarvikkeiden kuljetukseen ja viiltoilmastukseen, ja sillä voidaan vetää verkkoa ja harjaa. ”Kone ja laitetarpeet ovat loputtomia, mutta tehtäviä sovittelemalla nykikalustolla pärjätään.” sanoo kenttämestari Eija Pullinen ja korostaa, että kenttä hän ei ole sinällään muuttunut vaan toimintatapoja on muutettu. Kahilanniemeä oli rakennettu 36 vuotta, kun kesällä 1997 voitiin ensimmäisen kerran kentältä poistaa talvisääntö.

Kahilanniemi

Jokaisella väylällä on ollut omat tuskansa ja omat nimensä.

T. Koflinen

24

PELAAJA						TASOITUS		PÄIVÄ			KILPAILU	
N:o	Väylä	Mtr.	Bogey	Tas.	+ O	N:o	Väylä	Mtr.	Bogey	Tas.	+ O	
1	Rannikko	290	4	8		10	Rannikko	290	4	7		
2	Ampujala	450	5	2		11	Ampujala	450	5	1		
3	Keldas	270	4	12		12	Keldas	270	4	11		
4	Ränne	260	4	14		13	Ränne	260	4	13		
5	Tytki	335	4	6		14	Tytki	335	4	5		
6	Rakuuna	240	3	16		15	Rakuuna	240	3	15		
7	Lutken	150	3	18		16	Lutken	150	3	17		
8	Hirapainen	300	5	4		17	Hirapainen	300	5	3		
9	Kirru	140	3	10		18	Kirru	140	3	9		
		Meno	2535	35				Paitu	2535	35		
								Meno	2535	35		
								Tul.	5070	70		
								Tasointus				
								Tulos				
								NETTO				

Merkitäjä

Pitkän tauon jälkeen seura on nimennyt väylät uudelleen

1. Lampi	6. Monrepos
2. Papula	7. Kaukas
3. Rakuunamäki	8. Saimaa
4. Patterimäki	9. Viipurin Pamaus
5. Lähde	

VG
1938
VIIPURIN GOLF ry.

avainet kilpailut 1998
Lappeenrannassa

- Su 24.5. PONJIAN MAIJA
- La 8.6. PERINKILPAILU
- Su 7.6. BMW-GOLF
- Su 21.6. ANHALAN TUOPPI
- Ti 23.6. JUNI GREIFIN ALUETOIM
- Ko 24.6. SENIÖREIDEN ALUETOIM
- Pe 28.6. MIDNIGHT
- La 27.6. PRO AMATEUR
- Su 28.6. PGA TOUR
- Ma 29.6. PGA TOUR
- Su 5.7. MATKKA LAPPEE OPEN
- Su 19.7. AVOIN 60 VUOTISJUHLAKILPAILU
- La 1.8. VEERAN KIERROS. (N)
- Su 2.8. VIIPURIN PAMAUS
- Ti 4.8. KARJALAISEN KULTTUURIN KIERROS. (S)
- La 8.8. SAIPA HOCKEY GOLF
- La 15.8. ETTELÄ SAIMAA GOLF OPEN
- Su 16.8. KERRIK OPEN
- La 29.8. TOYOTA AUTO HATAKKA OPEN
- Su 30.8. PELLIN PUTTI
- Su 6.9. KAUKAS OPEN
- La 12.9. SISKO OPEN

Viipurin Golf ry.

60

vuotta

*Jublakilpailu:
su 19.7.1998*

VIIPURIN GOLF RY
50 VUOTTA

Viipurin Golf ry 50 vuotta

VIIPURIN GOLF RY:N ja karjalaisen golfkulttuurin Suuri Mies on toimitusjohtaja Väinö Pelkonen. Puutavara-alalla toiminut liikemies oli tutustunut golfiin ja golfkenttiin vuosina 1923 – 1924 liikematkoillaan Lontoossa.

Väinö Pelkonen toi golfin Viipuriin ja sitä kautta myös Lappeenrantaan. Väinö teki mitä lajin eteen oli tehtävissä; pelasi, innosti uusia harrastajia mukaan, teki paljon talkootyötä ja tuki myös taloudellisesti kenttien rakennustöitä.

Kausi 1958

Puheenjohtaja Väinö Pelkonen jakamassa vuoden 1957 palkintoja ja avaamassa pelikautta 1958.

Huusniemessä aloitettiin

Golfia alettiin pelata Viipurissa vuonna 1936. Viipurin tennisseura (aik. Viipurin Verkkopalloseura) rakensi luonnonkauniiseen Huusniemeen tenniskenttiä ympäröivään puistoon 9-reikäisen golfradan. Pelaajat olivat pääasiassa tenniksen harrastajia, mutta myös muiden palloilulajien harrastajia. Väylät olivat lyhyitä, 30–100 metriä. Putterin lisäksi riitti yksi maila ja jotkut pelasivat pelkällä putterilla.

Harrastajien määrästä ei ole pitävää tietoa, mutta ensimmäisenä kesänä pidettiin jo kolmet kilpailut. Innokkaimmat golfin ystävät haaveilivat kuitenkin jo isomman kentän hankkimisesta.

Seuran perustaminen

Sanomalehti Karjalassa julkaistulla ilmoituksella kutsuttiin viipurilaisia golfpelin harrastajia 7. marraskuuta 1938 ravintola Espilään keskustelemaan ja neuvottelemaan golfseuran perustamisesta Viipuriin. Tilaisuuteen oli saapunut alun kolmattakymmentä asianharrastajaa. Neuvottelukunnan puheenjohtajaksi valittiin johtaja Väinö Pelkonen ja sihteeriksi varatuomari Viljo Nevalainen. Tilaisuudesta laadittu pöytäkirja kertoo mm. seuraavaa:

”Puheenjohtaja selosti golfpelin harjoittamisen tähänastisia vaiheita Viipurin Verkkopalloseuran vuokraamalla ja sen toimesta kunnostetulla Huusniemen

Maaskolassa

Golf-uransa alkutaipaleella olevia viipurilaisia Maaskolan kentällä 1939.
Kuva Pekka

kenttä-alueella ja totesi, että sanottu piengolfrata oli, pienuudestaan huolimatta, aikaansaanut erittäin huomattavan innostuksen tähän Suomessa varsin vähäisessä määrin harrastettuun peliin. Kun tämä rata kuitenkin ei tällaisenaan vastannut todellisen golfpelin vaatimuksia, oli asiaan innostuneiden toimesta ryhdytty suunnittelemaan ja etsimään normaalimittaisen golfradan paikkaa. Etsiskelyn jälkeen oli löydetty kaksikin tarkoitukseen soveliaista aluetta, toinen Loikkasissa ja toinen Maaskolassa radioaseman lähetyvillä, mitkä molemmat olivat kaupungin maalla ja jotka ilmeisesti kumpikin olisivat kaupungilta vuokrattavissa.

Kun asiasta ja seuran perustamisesta oli keskusteltu, päätettiin yksimielisesti perustaa paikkakunnalle golfseura ja valittiin perustettavalle seuralle sääntöehdotusta laativaan toimikuntaan herrat Rosenius, N. Svartström ja V. Nevalainen. Alustavasti otettiin käsiteltäväksi myös ehdotetut radan paikkakysymykset ja tulittiin siihen tulokseen, että uusi golfrata olisi helpommin ja vähemmällä kustannuksilla perustettavissa Maaskolassa olevalle nurmeltuneelle laaksooukeamalle”.

Tasan kaksi viikkoa myöhemmin, 21 päivänä marraskuuta 1938, päätettiin ravintola Espilässä Viipurin Golf ry:n perustamisesta. Perustajajäseniä oli paikalla 25. Perustavassa kokouksessa hyväksyttiin myös yhdistyksen säännöt, jotka rekisteröitiin 19.1.1939. Yhdistyksen johtokunnan ensimmäinen puheenjohtaja oli lääninneuvos Hugo Yrjölä.

Vuosikertomus vuodelta 1939

Marraskuun 7. päivänä 1938 kokoontui ravintola Espilään Viipurin kaupungissa alun kolmattakymmentä golf-pelin harrastajaa keskustelemaan alustavasti golfseuran perustamisesta Viipuriin. Kaksi sääntöehdotusta ja taloudellista puolta valmistavaa toimikuntaa valittiin ja niiden valmisteltua asiansa, Viipurin Golf ry -nimiseksi seuraksi ristitty yhdistys perustettiin 21.päivänä marraskuuta 1938 pidetyssä kokouksessa. Tällöin oli yhdistykseen liittynyt 25 jäsentä. Liiton ensimmäiseen johtokuntaan valittiin perustavassa kokouksessa läänineuvos H. Yrjölä, johtaja Väinö Pelkonen, varatuomari V. Nevalainen, johtaja L. Pailemo, edustaja B. Rosenius ja pankinprokuristi J. Palasto varsinaisiksi jäseniksi sekä metsänhoitaja V. Varjus ja pankinprokuristi P. Hamunen varajäseniksi.

Johtokunnan puheenjohtajana toimi Yrjölä, varapuheenjohtajana Pelkonen, rahastonhoitajana Palasto ja sihteerinä Nevalainen. Maaliskuun 14. päivänä 1939 yhdistys piti sääntöjen määräämän ensimmäisen vuosikokouksensa, jolloin mm. todettiin että oikeusministeriö oli 19. päivänä tammikuuta 1939 rekisteröinyt yhdistyksen ja sen säännöt (RN 31233).

Tällöin toimitetussa vaalissa valittiin johtokuntaan arvan kautta eroamaan joutuneet läänineuvos Yrjölä ja prokuristi Palasto uudelleen sekä varajäseniksi

Score-kortti

Kotkassa asuvalla Heikki Hyvökällä on säilynyt arkistossaan Huusniemen score-kortti ja paikallissäännöt.

1939

Huusniemi
Golf.

	H	J		
1	3	4		
2	5	6		
3	7	4		
4	4	7		
5	5	3		
6	6	3		
7	3	4		
8	7	4		
9	4	7		
Aik-pu- liakon tulos	44	42		
10	4	2		
11	6	5		
12	4	4		
13	8	5		
14	4	4		
15	5	3		
16	5	4		
17	3	5		
18	5	4		
Lop-pu- liakon tulos	64	36		
Loppu- tulos Yht.	88	78		

HUUSNIEMEN
GOLFRATA

Golfia pelataan joko kuoppa-
pelinä, jolloin voittaa se, joka on
useamman kuopan voittanut, tai
pistepelinä, jolloin pistemäärä
on 18 kuoppaa pelatessa käytetty
lyöntimäärä.

Pallon saa nostaa mailan etäi-
syydelle kuopasta pois päin ilman
rangaistusta, jos se on mennyt
ojaan tai sellaiseen paikkaan,
josta sitä on mahdoton lyödä.
Jos pallo sitä vastoin voidaan
lyödä johonkin suuntaan (vaikka
poispäin reiästä) ei sitä saa nos-
taa ilman miinus pistettä.

Jos pallo alas pudotessaan painuu maahan ja likaantuu saa sen nostaa sivulle ja puhdistaa ilman rangaistusta.

Jos pallo on mennyt pelirajojen ulkopuolelle, saa sen nostaa kentän rajalle ilman paikkaa, josta se meni ulos, mutta lasketaan yksi rangaistuslyönti.

Pallojen sattuuessa toistensa tielle voidaan joko väliaikaisesti muuttaa lyöntijärjestystä tai nostaa peliä haittaava pallo lyöntisjaksi.

Jos edessä pelaavaan ryhmään kuuluu useampia henkilöitä kuin takana seuraavaan, on edellä pelaavan ryhmän laskettava takana tuleva ohitse, jos tämä sitä vaatii.

Pelaajaa ei saa lyödessä häiritä.

Pelaajan on ehdottomasti valvottava, että hänen aiheuttamansa jalan jäljet tasoitetaan ja maasta irti lyödyt turpeet painetaan alas sekä että merkkitaungot pelaamisen jälkeen jäävät asialliseen pelikuntoon.

Ole varovainen! Kaikista vahingoista, jotka pelaaja varomattomilla lyönneillä aikaansaa, vastaa hän itse yksinomaan.

(KALPRAHILIAPIINO O.Y., VIIPURI)

entiset. Tilintarkastajiksi valittiin johtaja O. Haavisto ja herra J. Clement sekä varalle herrat P. Kankkunen ja M. Leskinen.

Yhdistyksen toiminnasta mainittakoon, että johtokunta ryhtyi alusta alkaen tarmokkasiin toimenpiteisiin uuden kenttäalueen vuokraamiseksi Viipurin

kaupungilta ja sen asian järjestettyä hyvin, toimenpiteisiin kentän kunnostamiseksi, välineiden hankkimiseksi ja seuran jäsenmäärän lisäämiseksi. Näin jäljестäpäin katsoen kaikki onnistui yli odotusten. Kentän alueeksi vuokrattiin Viipurin kaupungilta 10 vuodeksi 9,2 hehtaarin laajuinen, tarkoitukseen varsin hyvin sopiva alue Maaskolasta 1.840 markan vuosivuokrasta. Kentän kunnostamistyöt pantiin ripeästi käyntiin. Viipurin luistinseura luovutti seuran käyttöön Salakka-lahden luistinradan ”paviljongin”. Emännöitsijäksi ja kassanpitäjäksi saatiin rata-alueen lähellä asuva Säälehdon pariskunta ja niinpä ensimmäiset kilpailut vasta tyydyttävään kuntoon saadulla radalla voitiin pitää jo niin pian kuin toukokuun 28 päivänä 1939. Kentän kuntoisuutta parannettiin jatkuvasti ja syksyyn mentäessä se oli jo joltisenkin hyvässä kunnossa. Kilpailutoiminta seuran ensimmäisenä toimintavuonna oli varsin vilkas. Niitä pidettiin, suurin osa jäsentenvälisinä seuraavasti: toukokuun 28., kesäkuun 17., heinäkuun 9., elokuun 20., syyskuun 10., syyskuun 17. ja 18. päivinä mestaruuskilpailut ”kuoppapelissä”, syyskuun 23. ja 24. päivinä pistepelimestaruuskilpailut ja lokakuun 2. päivänä. Tulostaso parani kilpailu kilpailulta niin, että voittajan tulos, joka ensimmäisessä kilpailussa 36 reiältä oli 163 parani 145:een (Pelkonen 8.10. -39).

Seuran eittämättä paras pelaaja oli sekä ”kuoppa” että pistepelimestaruuden saavuttanut johtaja Väinö Pelkonen, joka kautta koko pelikauden esitti varmaa ja voittoonvievää kuntoa. Lähinnä häntä mainittakoon tasainen kolmikko K. Kajanmaa, V. Melanne ja R. Wahl.

Albin Kemppi Oy lahjoitti seuralle golfreikien tekoon soveltuvan kojeen, konsuli Peter Starkjohann Suomen lipun ja herra Lilius siihen lipputangon, joista lahjoituksista heille yhdistyksen puolesta lähetettiin kiitoskirjeet.

Kuten edelläolevasta ilmenee, oli seuran toiminta ensimmäisenä elinvuotena huomattavan vilkas ja jäsenilleen kilpailullisessa suhteessa antoisa. Mainittakoon vielä, että 1940 vuoden toimintakautta varten oli hankkeissa paitsi kentän saattaminen vähitellen parempaan kuntoon myös asianmukaisen majan rakentaminen kenttäalueelle, mutta ikävällä todettakoon, että sota lopetti hankkeemme ja toimintamme.

Helsingissä, elokuun 18 päivänä 1940
Johtokunta

Viipurissa tehtiin todennäköisesti golfkentän rakentamisen maailmanennätys. Seura perustettiin marraskuussa 1938, ja se rekisteröitiin 19.1.1939. Maaskolan vuokrasopimus hyväksyttiin Viipurin kaupunginvaltuustossa maaliskuun viimeisenä päivänä 1939. Kaksi kuukautta myöhemmin seuran johtokunta toteaa kokouksessaan, että pelikenttä oli varsin lyhyessä ajassa saatu olosuhteet huomioon ottaen hyvään kuntoon. Käyttö oli ollut vilkasta ja jäseniä oli yhdistykseen liittynyt noin 65.

PAIKALLISSÄÄNNÖT

1. Tasoituksen laskemista varten on säästettävä merkittävien – sivullisen henkilön – hänen nimikirjoituksellaan vahvistamat tulokortit
2. Jos pallo lyönnin jälkeen jää turpeen, mättään tai aivan kiven viereen tai muuhun sellaiseen paikkaan, josta sitä ei voida löydä, saa sen nostaa ja asettaa taaksepäin lähimpään lyöntikelpoiseen paikkaan, ilman rangaistuslyöntiä.
3. Rataa ympäräivä metsä lasketaan rata-alueeseen kuulumattomaksi, ja saa pallon nostaa sieltä siihen lyöntikelpoiseen lähimpään paikkaan metsän reunaan, mistä pallo meni metsään. Rangaistus: 1 lyönti.
4. Pesä n:o 8. Jos tähän pesään lyödessä pallo putoaa edessä olevaan isoon hiekkakuoppaan, saa sen nostaa sieltä, ja alkulyönnin lyödä uudestaan. Rangaistus: 2 lyöntiä. Jos pallo lentää vasemmalle, rakenteilla olevalle uudelle maantielle, saa sen nostaa ylös radanreunalle paikkaan, josta se on alas pudonnut. Rangaistus: 1 lyönti.
5. Jos pallo alas pudotessaan painuu maahan ja likaantuu, saa sen nostaa sivulle, ja puhdistaa ilman rangaistusta.
6. Jos edessä pelaavaan ryhmään kuuluu monta henkilöä ja takana seuraa pienempi ryhmä, on edellä pelaavan ryhmän laskettava takaa tuleva ohitse, jos tämä sitä vaatii.
7. Pelaajan on ehdottomasti valvottava, että hänen aiheuttamansa jalanjäljet tasoitetaan ja maasta irti löydyt turpeet painetaan alas.
8. Pesältä lähtiessä on valvottava, että siitä nostettu lipputanko painetaan paikoilleen.
9. OLE VAROVAINEN. Kaikista vahingoista, jotka pelaaja varomattomilla lyönneillään aikaansaa, vastaa hän yksinomaan itse.

Kotkan Karhulassa nykyisin asuva diplomi-insinööri Heikki Hyväkkö kirjoittaa kokemuksistaan Maaskolassa seuraavasti: Uusi kenttäalue sijaitsi Viipurin keskustasta n. 6 kilometriä kaakkoon Liimatan kartanon läheisyydessä, jonka lähituntumasta kulki ohi Viipurin Terijoen maantie ja ohjeellisina maamerkkeinä olivat mahtavat kaksi radiotornia. Pääosa kentästä rakennettiin kartanon läheiselle niittyalueelle ja myös korkeuseroja oli, sillä niittyjä ympäröi voimakkaasti kumpuileva metsämaasto.

Score-kortit painettiin jo keväällä 1939, ja aikatauluna oli, että muutaman reiän osalta päästäisiin pelaamaan heti kauden alusta ja syksyyn mennessä saataisiin kaikki 9 reikää pelikuntoon. Tässä lienee suurinpiirtein onnistuttukin, vaikka on täysin ymmärrettävää, että väylien ja muun pelialueen laatu ja valmistusaste olivat vielä tällöin suhteellisen vaatimattomat.

Ratojen pituudet vaihtelivat 65–350 metrin välillä jolloin kentälle tuli mittaa ”Ulos” 1 750 m ja ”kotia” 1 750 m, eli 18 reiän osalta 3 500 m. Nykyisen par-ryhmittelyn asemasta oli reikien pituuksille anettu bogey-arvot, alle 100 m pitkillä kahdella reiällä oli bogey 3, kolmen reiän pituus oli välillä 160–175 metrin bogey 4 ja loput 4 olivat pituudeltaan 245–350 metriä bogey 5. Kentän kokonaisbogeyksi tuli täten 76. Omakohtainen ja sittemmin ainoaksi jäänyt pelaamiseni Maaskolan kentällä tapahtui 7.5.1939!

Olin kuullut, että Maaskolaan rakennetaan golfkenttää ja että se on jo osittain pelattavassa kunnossa, ja päätin lähteä kokeilemaan. Kiinnitin mailavarustukseni

(2 mailaa) polkupyörän tankoon, pari palloa taskuun ja sitten kartan mukaan etsimään kenttää. Löytyihän se vihdoin, vaikka pettymyksekseni se ei lainkaan muistuttanut kaunista ja tiiviskokonaista Huusniemen pelialuetta. Sekalaista niittyä ja metsää, johon sitten oli pitempien matkojen päähän sijoitettu reikiä viheriöineen. Kokonaiskuva oli mahdoton saada, sillä ainakaan siinä vaiheessa ei ollut mitään kenttäkarttaa olemassakaan.

Tapauksesta on nyt kulunut 50 vuotta, joten kaikkia ”golfmatkani”

yksityiskohtia on enää vaikea tarkkaan muistaa. Joka tapauksessa sain jostain scorekortin ja aloitin pelaamisen, kun olin onnistunut löytämään ykköstiin. Muita pelaajia ei samanaikaisesti ollut kentällä, vain joitakin rakennusmiehiä koneineen.

Kun nyt jälkempäin katselin arkistostani yllättäen löytämäni alkuperäistä scorekorttia 7.5.39 ihmettelin, että miksi siinä on vain yksi tulosmerkintä, reikä 1=11 lyöntiä? Mahdollisesti kyllästyin pitkäkössä heinikossa töppäilemiseeni, josta palloa ei tahtonut saada nousemaan yhtä helposti kuin Huusniemessä. Saattaa olla myös, etten onnistunut löytämään kakkostiitä. Todennäköisin syy lienee kuitenkin ollut, että hukkasin karheikkoon molemmat mukana olleet pallot ja peli oli pakko lopettaa toisella reiällä!

Maaskola
VIIPURIN GOLF r.y.

Päivä <i>7.5.39</i>		Nimi <i>Heikki Hyvärkö</i>		Tas.
Pesä	Pituus mtr.	Bogey	Ulos	Kotia
1	175	4	//	
2	170	4		
3	250	5		
4	350	5		
5	250	5		
6	160	4		
7	85	3		
8	245	5		
9	65	3		
				Yht.
Ulos	1750	38		
Kotia	1750	38	Tasoitus	
Yht.	3500	76	Netto	

Merkintä:

Maaskola

Muisto Heikki Hyvärkön lyhyeksi jääneestä pelivierailusta Maaskolassa 1939.

№ 056
HUUSNIEMEN GOLFRATA

Yhden kierroksen pelimaksu
mk 5:--

Kuitataan

Pelimaksukuitti

Hyväkällä on säilynyt arkistossaan Huusniemen kentän pelimaksukuitti.

Toiminta keskeytyy

Sodan seurauksena seuraava vuosikokous pidettiin Helsingissä 18. elokuuta 1940 Karjalan Lukon huoneistossa. Seuran kaikki varainhoitoa koskevat asiakirjat ja kuitit olivat jääneet Viipuriin. Kokous myönsi johtokunnalle tili ja vastuuvapauden tarkemman tilinpitovelvityksen puuttumisesta huolimatta. Keskustelun jälkeen päätettiin, ettei yhdistystä vielä toistaiseksi laukkaudeta. Mitään pääsytaikavuosimaksua ei jäseniltä kuitenkaan kanneta. Seuran pelastuneet mailat ja reput päätettiin jättää Albin Kemppi Oy:lle myytäväksi. Seuran omistuksessa oli 33 mailaa ja kolme mailapussia. Luovutetulle alueelle jäänyt omaisuus: puutarhakalusto, ruohonleikkuukone, reiänkaivuukone, Suomen lippu, lipputanko, välimatkakilvet, työkaluja, heinäsiemeniä ja tusina golfpalloja.

Takaisin Viipuriin

Vuonna 1942 seuran johtokunta päätti muuttaa seuran kotipaikkakunnaksi jälleen Viipurin. 1942 seura ei varsinaisesti toiminut. Jotkut jäsenistä pelasivat Huusniemen kentällä, missä pidettiin myös parit pienemmät kilpailutkin.

Maaskolan golfkenttä oli kärsinyt pommituksessa niin pahoja vaurioita, ettei siellä voinut pelata. Lahjoitusvarojen turvin Maaskolassa tehtiin alustavia korjaustöitä. Kenttäalue sijaitsi aivan ratapihan välittömässä läheisyydessä, ja näin se oli sotastrategisesti katsoen huonossa paikassa. Vuoden 1943 toiminnasta ei ole tarkempaa tietoa. Kilpailutoiminta on joka tapauksessa ollut varsin vilkasta, sillä tuolta vuodelta on lähtöisin kuusi eri kiertopalkintoa, jotka ovat tallessa Lappeenrannassa ja edelleen kierrossa.

Golftoiminnan viimeisiä päiviä Viipurissa 1944 kuvailee Kalevi Tilli teoksessaan *Takaisin Viipuriin* näin: ”Kauniina kesäkuun 9. päivän aamuna elettiin Viipurissa vielä kaikessa rauhassa tietämättä mitään venäläisten suurhyökkäyksen alkamisesta Kannaksella. Maaskolan välttävään kuntoon saadulla 9-reiän golfradalla oli juuri alkanut kahden arvokkaannäköisen vanhemmanpuoleisen herran kesken mittely paremmuudesta golfissa. Niin Huusniemen tennistytöt kuin Maaskolassa golfia pelaavat harmaahapsiset herratkin alkoivat ajanoloon ihmetellä kaukaista jatkuvaa jylinää ja kumeita jyrähdyksiä, jotka tuntuivat kantautuvan jostain kaukaa Kannakselta päin. Samoihin aikoihin annettiin ilmahälytys, joita tulikin sitten tiheään pitkin päivää, vaikkei mitään pommituksia Viipurissa tapahtunutkaan!

Viipurissa oli käytännössä pelit pelattu.

Uutta kotipaikkaa etsimään

Joulukuussa 1946 Viipurin Golf ry pitää ylimääräisen vuosikokouksen Kotkassa. Puheenjohtaja Hugo Yrjölä kertoi kokouksen osanottajille, joita oli kahdeksan henkilöä, että kokouksen koollekutsumisen tarkoituksena on päättää seuran lopettamisesta tai toiminnan jatkamisesta. Keskustelun jälkeen todettiin, että kun seuran toiminta on saatu hyvään alkuun, sitä ei ole syytä lopettaa. Ja varsinkin kun seuralla on säilyneitä pelivälineitä ja tarvikkeita, joiden saanti on nykyoloissa melkein pä mahdotonta. Näin johtokunta sai mietittäväkseen, missä seura jatkaa toimintaansa.

Heinäkuussa 1947 puheenjohtaja Hugo Yrjölä ilmoittaa Väinö Pelkoselle, että seura on saanut korvausta 40 000 markkaa. Pelkonen lupaa hoitaa seuran pankkilainan, noin 20 000 mk. Kuukautta myöhemmin Yrjölä hyväksyy periaatteessa seuran uudeksi kotipaikaksi Lappeenrannan. Elokuussa 1950 Yrjölä kannattaa seuran rahojen siirtoa Lappeenrantaan. Nämä toimet vievät kuitenkin vielä oman aikansa. Samaan aikaan Väinö Pelkosen mieli palaa jo golfin pariin Lappeenrannassa. Lokakuussa 1950 Pelkonen tekee anomuksen rata-alueesta Leirikentän maastoon, nykyisen lentoaseman alueelle. Kysymys on valtion maista. Syyskuussa 1951 Talin ratamestari Asko Arkkola käy Lappeenrannassa suunnittelemassa radan. 9-reikäiselle radalle tulee mittaa runsaat kaksi kilometriä ja väylien pituudet ovat 90 – 500 metriä. Bogey 34.

26.3.1952 perustetaan LAPPEENRANNAN GOLF ry Puheenjohtajaksi tulee Väinö Pelkonen ja samassa kokouksessa hyväksytään myös yhdistyksen säännöt.

Kuukautta myöhemmin golfradan lyöntipaikat ovat työn alla. Uusi golfkenttä avataan virallisesti 8. kesäkuuta 1952. Peli-illat ovat keskiviikko ja perjantai 16.00 alkaen sekä sunnuntai 9.30. Heinäkuussa Suomen ainut valmentaja Sigurd ”Sigge” Nyström piti Lappeenrannassa neljän päivän alkeiskurssin. Harjoituksissa oli joka päivä mukana parisenkymmentä henkilöä. Golfia yritettiin ajaa sisään kaupunkiin.

Leirikentän rataa kiertää kuitenkin koko sen olemassaolon ajan pieni mutta sitäkin innostuneempi ja talkoohenkinen peliporukka. Rahan ja kunnan koneiden puute pakottivat talkootyöhön. Mm. greenien reiät tehtiin käsityönä. Reiät kaivettiin nykyistä suuremmiksi, koska greenit olivat nykyistä huonommat. Greenien taakse rakennettiin suojavallit, jotteivät lyönnit menisi pitkiksi ja pallot häviäisi metsään. Palloista niinkuin muistakin varusteista oli puutetta. Pallot olivat arvokkaita, niitä ei tahtonut saada mistään. Halki menneet pallot liimattiin ja varmuuden vuoksi kiristettiin langalla ympäriltä. Myös puusta tehtiin palloja, mutta ne halkesivat helposti. Kataja oli kestävin puulaji. Metsään menneen pallon etsimisessä ei tunnettu viiden minuutin sääntöä. Myös mailoista oli puutetta ja monet rakensivatkin putterinsa itse. Mutta innostus

Leirikentällä

Erkki "Äpy"
Kylliäisen svinginäy-
te leirikentällä.
Lyönti lähtee
väylältä, ei
rough:ista.

oli valtava. Syksyllä kun tuli aikaisin pimeä, puttiharjoituksia pidettiin taskulampun tai auton valojen loisteissa.

Lappeenrannan Golf ry:n historiasta tuli lyhyt. V. 1954 Väino Pelkonen toi terveiset Helsingistä sikäläisiltä Viipurin Golf ry:n jäseniltä, että yhdistyksen toimipaikka olisi nyt mahdollista siirtää Lappeenrantaan. Lappeenrannan Golf hyväksyy nimenmuutoksen saman vuoden keväällä vuosikoko-

uksessaan. VG:sta oli tullut pitkän odotuksen jälkeen lappeenrantalainen urheiluseura. Toistakymmentä vuotta kaapissa maanneet Viipurista peräisin olleet kuusi kiertopal-kintoa saatiin jälleen kiertoon. Rahaa tuli nimenmuutoksen myötä 113 611 markkaa.

Leirikentällä alkavat vaikeudet

Vuonna 1956 golfkenttä rikkoutui lentokentän laajennustöiden seurauksena. Lentokenttä nielaisi peräti viisi väylää. Jäsenien peli-innostus oli laantunut, koska kierroksella jouduttiin pelaamaan samoja väyliä. Vuoden loppupuolella Lappeenrannan varuskunnan päällikkö antoi luvan uusien väylien rakentamiseen varuskunnalle kuuluvalla avokenttäalueella lentokentän eteläpuolelle. Tämä sillä edellytyksellä, ettei pelaaminen saa estää ratsastuskilpailujen tai -harjoitusten pitoa. Seuraavan vuoden syyspuolella pelattiin jo taas yhdeksällä väylällä.

V. 1960 tulee golfareille kuitenkin lopullinen lähtö lentokentän maisemista. Lentoaseman laajennustyöt syövät pelialueen niin tarkkaan, että syksyllä on enää pari greeniä ehjänä. Pelit Leirikentällä oli pelattu, golf-imuun päässeet lappeenrantalaiset olivat katkeria.

Kahilanniemi – loputon urakka?

Leirikentän menon myötä Väinö Pelkonen kieltäytyy jatkamasta seuran puheenjohtajana. Hänen tilalleen valitaan johtaja T.H. Kotilainen. Edessä on jälleen uuden golfkentän rakentaminen. Uutta kenttäaluetta hankkimaan asetettu toimikunta saa pian työnsä valmiiksi. Toukokuussa v. 1961 seura vuokraa Lappeenrannan kaupungilta, Oy Kaukas Ab:lta ja Lappeen seurakunnalta noin 15 hehtaarin laajuisen yhtenäisen maa-alueen keskussairaalan ja Ampujalantien väliseltä alueelta. Kentän rakennustöihin ryhdytään välittömästi ja tietenkin talkootyönä. Seuran aktiivijäsenten määrä vähenee Leirikentältä muuton jälkeen. Vain ”hullut” jatkoivat matkaa Kahilanniemeen. Edessä oli vaikeampi ja tuskallisempi urakka kuin kukaan osasi odottaakaan.

Hyvästi, Leirikenttä

Mutta talkootyötä tehtiin hartiavoimin uuden urakan innoittamana. Lisäksi kaupunki järjesti alueella poikien työleirin jonka aikana aluetta salaojitettiin. Laakson pohja oli silloin yhtä vellovaa suota. Erittäin sankan pajukon hävittämiseen saatiin raivausapua Karjalan Metsätuotteelta ja varuskunnasta. Samassa rytäkässä käytettiin Kaukaalta lainaksi saatu raivaussaha käyttökelvottomaksi. Ykkösväylällä oli niin sakea pajukko, että raivaajat joituivat huutelemaan toisilleen kohdatakseen suunnilleen samassa linjassa. Seuraavana keväänä työtä jatkettiin siitä mihin syksyllä jäätin. Työtä tuntui olevan loputtomasti. Kenttä ei valmistunut syksyksi pelikuntoon niinkuin alunperin oli suunniteltu. Vihdoin 31.8.1963 pidettiin Kahilanniemen juhlalliset avajaiset. Kutsuvieraita oli paikalla runsaasti. Avaus-

lyönnin löi konsuli Taavi Pohjanpalo. Kentältä siirryttiin Lappeenrannan Kerholle kahvitilaisuuteen ja katsottiin kaksi golfia esittelevää opetuselokuvaa. Tehty työ ei ollut hukkaan mennyt ja puheenjohtaja Tauno Kotilainen oli yhtä hymyä.

Mutta juhlaa seuraa aina arki. Kahilanniemi ei ollut läheskään valmis. Nyt voitiin pelata vain kuudella väylällä. Niin Leirikentän kuin Kahilanniemenkin oli suunnitellut Talin ratamestari Asko Arkkola. Hän oli tarjonnut Kahilanniemeen vain kuuden väylän kenttää. Lappeenrantalaiset halusivat yhdeksän ja talkootyö jatkui. Nyt saatiin koneitakin mukaan työhön; traktorivetoinen 3-teräinen väylien leikkauskone, greenien leikkauskone jyrällä varustettuna sekä vesipumppu greenien kastelua varten. Seura palkitsee kentän ahkerimmat monivuotiset rakentajat, Esko Kempin, Pentti Kokkosen ja Tenho Ruotsalaisen. V. 1965 alkukesä meni kentän kunnostustyössä. Heinäkuussa Kahilanniemessä kuitenkin jo pelataan valtakunnalliset Maaseudun mestaruuskilpailut. Kilpailuja edeltävänä päivänä 9. heinäkuuta Kahilanniemessä tehdään kentän ensimmäinen hole-in-one. Tekijä oli R. Huuhka Kokkolan Golfista, ykkösväylä, matka 180 metriä, maila driver. Kenttä oli edelleen pahasti keskeneräinen.

1960-luvun loppupuoli oli erittäin vaikeaa aikaa. Innokkaimmiltakin talkoomiehiltä alkavat voimat ja halut hyytyä. Joku ajattelee pitää välikesän perheellensä ja rakentaa omakotitaloaan, joillakin vain mielenkiinto herpaantuu. Ei ole työvoimaa, ei ole koneita, seuran kassassa ei ole markkaakaan rahaa, vain velkaa on. Kahilanniemi on monestakin syystä niin huonossa kunnossa, että seuran mestaruuskilpailuihinkin tuli kuuden vuoden tauko. 1970-luvun alkupuolella töihin saatiin jälleen uutta vauhtia. Ilmaiseksi käyttöön saaduilla esittelykoneilla rakennetaan ojia ja lampia. Salaojitusta tarvitaan lisää. Alue on laaksonpohjiltaan niin hetteinen, että välillä kone uppoaa piippuaan myöten kohti maan uumenia. Koneremontit tulevat kalliiksi.

Mutta toiminta vireytyy hyvää vauhtia. Seuran koneet saatiin talven aikana kuntoon Paraisten Kalkin ja Chymoksen korjauspajoilla. Teuvo ja Pertti Heinonen

**Kahilanniemi
alkukesästä 1961**

Toivoton paikkako?

rakensivat kahdesta käyttökeltvottomasta traktorista yhden käyttökelpoisen, entistä ehomman. Kenttä jämaköityy. Kenttä päästään kiertämään kunnolla ja seuran sisäinen kilpailutoiminta alkaa vireytyä. Nyt alkaisi olla varsinaisen seuratoiminnan aika, mutta seuran jäsenmäärä ja innostus golfiin ei kasva odotusten mukaisesti. Golf antoi odottaa tuloaan.

Uusi aika – yhteiskunta hyväksyy golfin

Viipurin Golf on koko historiansa ajan toiminut kroonisissa rahavaikeuksissa, lähivuosia lukuunottamatta. Seura on toiminut käytännöllisesti katsoen puhtaasti liikelaitosten tuen ja kaupungin avustusten varassa. Näin on pitkälti vielä tänäänkin. Mutta seuran jäsenmäärän kehitys on turvannut tasaisemman talouden. Vuonna 1980 seurassa oli jäseniä 44, tänään heitä on miltei 300. Kasvulla ei tunnu olevan rajaa. Koulutustoiminta tuottaa tulosta. Viipurissa ja vielä Leirikentälläkin golf oli herrojen laji. Tänään jotkut puhuvat juppien lajista,

Naiset tulivat vahvemmin mukaan vasta 80-luvulla

Kahilanniemen alkuajoilta kuvassa vas. Eeva Kemppi, Sirkka Ruotsalainen ja Eva-Liisa Kokkonen

mutta turhaan. 80-luku ja yhteiskunta ovat hyväksyneet korvaamattoman vaihtoehdon vapaa-ajalle. Vuonna 1980 seuran vuosibudjetti oli vajaat 35 000 markkaa. Juhlavuonna se on jo reippaasti yli 200 000 markkaa. Kahilanniemi elää jatkuvan rakentamisen aikaa edelleen, sillä nyt on käynnissä miljoonaurakka. Kenttää väljennetään rakentamalla Ampujalantien toiselle puolelle kaksi uutta väylää. Kenttä saadaan nykyistä turvallisemmaksi ja samalla par'in teko vaikeutuu. Kahilanniemestä tehdään maamme parasta 9-reikäistä golfkenttää. – Tänään näyttää hyvältä!

Kunniapuheenjohtajat:

Väinö Pelkonen

T.H Kotilainen

Viipurin Golf ry haluaa juhlavuotenaan erityisesti muistaa seuraavia henkilöitä pitkäaikaisesta ja ansiokkaasta työstä seuran ja karjalaisen golfkulttuurin hyväksi

Viipurin Golf ei ole koskaan prameillut klubirakennuksillaan

Tämä Karjalan Puuttuotteen toimitusjohtajan ja seuran puheenjohtaja Väinö Pelkosen lahjoittama klubimaja pantiin pystyyn talkoovoimin aluksi leirikentälle 1954. Sama rakennus palveli vielä pitkään Kahilanniemessäkin.

Teuvo Heinonen	Tauno Kotilainen	Ilkka Savolainen
Pekka Kaarna	Ilkka Kotilainen	Kari Kiuru
Esko Kemppi	Erkki Kylliäinen	Per-Erik Hultin
Teini Koistinen	Sirkka Ruotsalainen	Erkki Holmgren
Eva-Liisa Kokkonen	Tenho Ruotsalainen	
Pentti Kokkonen	Lauri Rännänen	

HYVÄSSÄ SEURASSA 1938–2008

ISBN 978-952-92-4038-8

79.34, 06.1